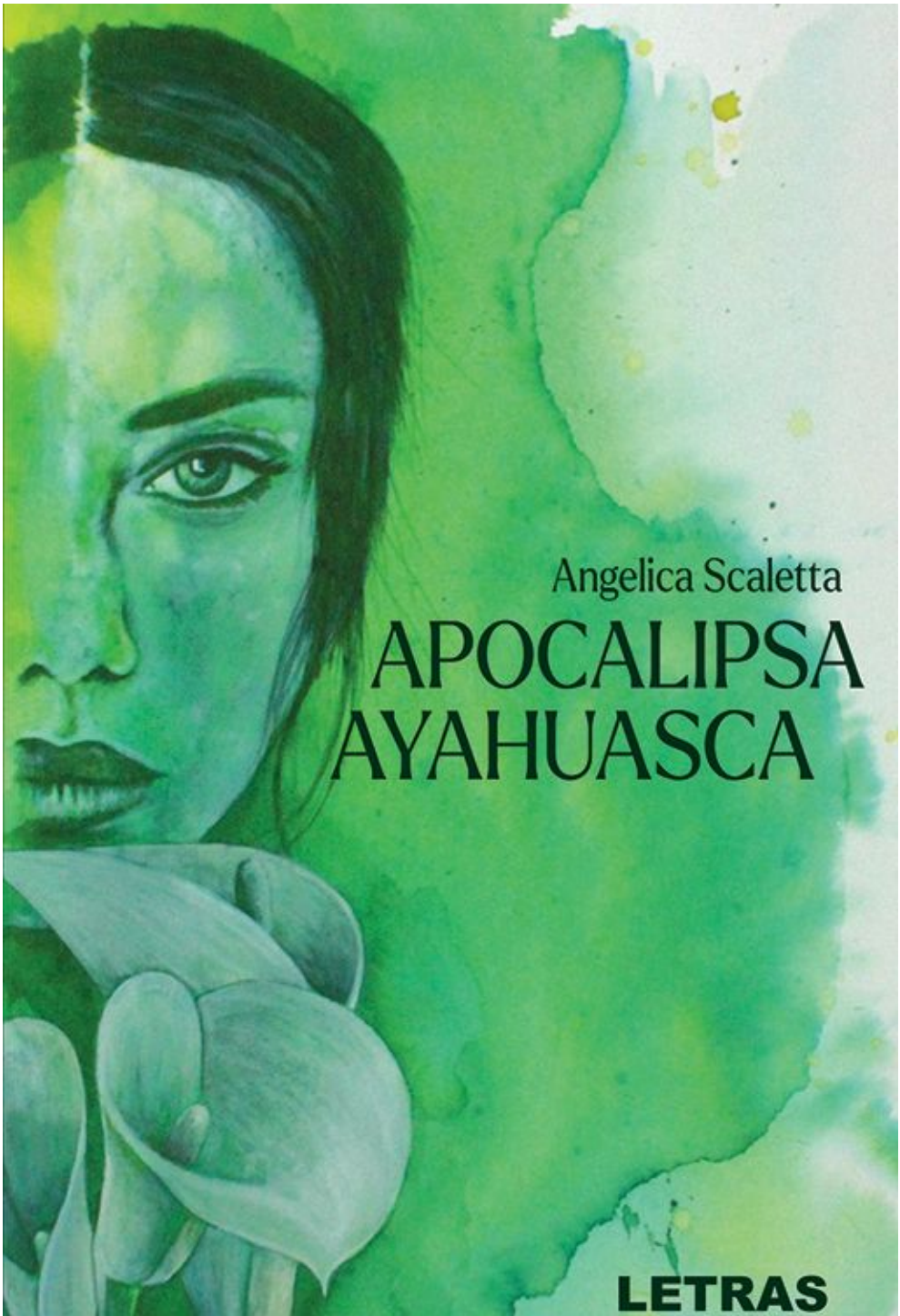
Angelica Scaletta
APOCALIPSA AYAHUASCA
LETRAS

Angelica Scaletta

APOCALIPSA AYAHUASCA

Traducere de
Eleonora-Simina Dobrescu
Editura Letras
2023

Angelica Scaletta
Apocalipsa Ayahuasca
Copyright 2023

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 / / 0787 708 844
Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.letras.ro
contact@letras.ro

ISBN eBook ePub: 978-630-312-117-8

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

1. „Aya, adică suflet”

Treizeci de oameni formând un cerc în jurul şamanului, în coliba cea mare. Ore întregi de meditaţie, incantaţii, şi în sfârşit eram consideraţi pregătiţi pentru ceremonie. Sau experiment, aşa cum îl vedeam eu. Spuneţi-i cum vreţi, dar eu nu mă simţeam deloc pregătită.

În primul rând, am ajuns târziu. Nu ştiu dacă a fost o întârziere elegantă, dar măcar cu ceva stil, îmi place să cred, pentru că, fără ştirea nimănui, aveam o maşină închiriată şi un şofer care a parcat la niciun kilometru şi jumătate de tabără. Toţi ceilalţi făcuseră o plimbare mult mai lungă prin junglă, gonind ţânţarii şi încercând să nu se gândească la şerpi.

De asemenea, am ignorat regulile privind consumul de alcool şi de medicamente, precum şi o mulţime de alte reguli mărunte pe care mi le-au trimis. Aveam nişte emoţii groaznice, iar cele câteva înghiţituri de pisco sour al locului pe care le băusem în maşină mă ajutau să mă calmez. Dar nu în totalitate.

Am aruncat o privire în jurul cercului. Cine erau aceşti oameni? Nu-mi plăceau; nu-mi plăcea aura deprimantă pe care păreau să o emane, ca pe transpiraţie. Da, şi asta. Oare când făcuse ultima dată vreunul dintre ei un duş?

Nu-mi doream ca tot ceea ce urma să experimentez să fie un eveniment public. Ar fi fost corect dacă ar fi participat toţi, însă doar zece dintre noi şi-au luat acest angajament. Ceea ce însemna că existau douăzeci de spectatori, voyeuri,

care aşteptau cu nerăbdare să ne savureze strigătele, hohotele, plânsetele de extaz sau de disperare. Cine ştie ce am fi putut face? Dacă am fi ajuns să dansăm dezbrăcaţi?

Nu călătorisem mii de kilometri pentru a oferi un spectacol.

Dar pentru ce venisem? Înţelegere, vindecare, alinare a durerii, îndrumare pe o nouă cale a vieţii mele? Ayahuasca, o poţiune preparată din tulpină de Banisteriopsis caapi şi frunze de arbust Chacruna, oferea toate cele de mai sus. Dar în timp ce susţinătorii acesteia vorbeau în mod liniştitor despre efectul terapeutic al consumului, nimeni nu putea spune cum va reacţiona fiecare individ la ceea ce toţi conveniseră că este o experienţă puternică de transformare a minţii. De aceea, dacă te hotărăşti să o consumi, trebuie să vii într-un loc ca acesta, unde un şaman se ocupă de proceduri şi unde există oameni care te pot ajuta, sprijini şi proteja în cazul în care ai un *trip* nasol.

Şamanul, o femeie, era acum aplecată asupra oalei sale, amestecând pentru ultima dată, înainte de a o turna în nişte recipiente mici, ca nişte pahare de shot.

Oala era afară când am ajuns eu, un cazan bombat, cu fundul gros, lins de flăcări jucăuşe.

Am privit cum şamanul rupea frunzele în bucăţi şi le punea în lichidul brun, care fierbea la foc mic. M-am apropiat de ea, pentru a mirosi. La ce mă aşteptam – cel mai nou parfum de la Chanel? Mirosea neplăcut. Semăna cu borşul de iarbă şi urzici pe care obişnuiam să-l fierbem în pădure când eram copii, ne provocam unii pe alţii să bem şi apoi ne prăbuşeam în tufişuri din cauza mirosului atât de respingător. Dar acum aveam de gând să beau licoarea vrăjitoarei, oricât de dezgustătoare ar fi fost.

Femeia şaman se afla la jumătatea cercului, înmânând doza fiecăruia dintre participanți, împreună cu acoliții ei. Fiecare îşi ducea paharul la nas, încercând să intuiască ce ascundea, aşteptând semnalul şamanului de a bea.

Nu şi eu. Eram sătulă de această parodie a masei. Nu aveam nevoie de permisiunea preotesei.

Pentru mine era ştiință, nu religie. Voiam să văd dacă Aya era aşa cum fusese descrisă; dacă putea dezvălui ce era ascuns în adâncul psihicului meu, al sufletului meu, pe care le ignoram; dacă putea atenua durerea pierderii, a trădării, a acrei iubiri care îmi chinuiau viața – şi să ofere noi perspective de speranță şi fericire.

Rândul meu. O mână întinsă în față îmi oferea micul pahar.

Aproape că l-am smuls. Nu aveam de gând să mai aştept nici măcar o secundă. Abia dacă am avut timp să strâmb nasul din cauza duhorii, l-am dat pe gât, aruncând paharul peste umăr ca un rusnac petrecăreț.

Nu mai există cale de întoarcere. M-am simțit ca Alice după ce a sorbit din sticla pe care scria „Bea-mă!”. Ce aventură extraordinară aveam să trăiesc? Ce fel de Țara Minunilor urma să explorez?

După ce licoarea a fost împărțită, ne-am întins pe saltele, cu picioarele spre centrul cercului. Saltelele erau subțiri, pătate şi urât mirositoare, iar fiecare dintre noi avea câte o găleată lângă el, în cazul în care i se făcea rău.

Lumânările s-au stins, generând un întuneric liniştitor, în afară de mici licăriri ciudate de lumină care îşi făceau loc prin pereții şi acoperişul colibei.

Şamanul a început o incantație blândă, ritmată, pentru a ne conduce în adâncurile necunoscutului, dincolo de calea

bine bătătorită a cotidianului de care ne doream cu ardoare să scăpăm.

Am închis ochii şi am aşteptat. Rai sau Iad... să vină!

*

La început, eram doar o turistă transpirată din junglă, întinsă pe spate într-un cerc format din alții ca mine. Incantațiile continuau, ca un zgomot de fundal pentru liniştirea conştientului. Timpul a încetinit. Respirația devenea mai ritmată şi se întrerupea în gemete şi plânsete uşoare care se împleteau în țesătura sonoră generală. Încă nu simțeam nevoia să gem. Nu simțeam nimic. Oare asta era tot? Nu-mi inspira absolut nimic. Dar poate că mă monitorizam prea strict, sabotând experiența prin faptul că eram prea nerăbdătoare să o am.

Lasă-ți mintea să plutească liberă... liberă ca o albină, zburând din floare în floare, polenizând... po... le... ni.. zând...

Şi, din senin, a apărut ea.

Cine?

Regina... Regina albinelor... stăpâna stupului murmurător. Dar ea nu era o albină, era o amazoană, o zeiță, o femeie cu prezență şi putere. O putere imensă.

Stăteam în picioare, una în fața celeilalte, amândouă, goale. Am privit, hipnotizată. Regina devenea tot mai mare. Mai înaltă, da, dar şi mai mare în fiecare parte: sânii ei se umflau ca pepenii din fanteziile masculine. Dar am realizat că era şi fantezia mea. Îmi plăceau sânii ei. Voiam să-i ating. Îmi doream şi eu sâni ca aceia. Mi-am întins mâna către ea şi, odată cu mine, şi ea. Era ca şi cum făceam această mişcare în oglindă. Şi, spre uimirea mea, spre bucuria mea, simțeam că şi sânii mei înfloreau.

Dar asta nu era tot. Regina zeiță se extindea şi în partea de jos. Şoldurile i se lățeau. La fel şi ale mele. Treceam prin aceeaşi transformare.

Apoi, s-a întors să-mi arate posteriorul ei, care se dilata ca o minge de plajă. Voiam ca şi al meu să facă la fel şi, de îndată ce mi-am pus palmele pe fese, acestea au început să se mărească, asemenea unor dovleci premiați.

Eram complete – două regine războinice, două amazoane atotputernice, pregătite să domine complet mulțimea de specimene masculine abjecte care se înghesuiau acum spre noi, cu limbile atârnând, cu micile lor penisuri patetice fluturând. M-am trezit înconjurată de aceste creaturi pigmee, care se uitau la sânii mei, cu ochii arzând de poftă.

Poftiți, băieți!

M-am aplecat, îndreptându-mi sânii spre limbile lor salivând. Se luptau pentru poziții, încercând să fie primii care să sugă şi să savureze... Mi-am pipăit sfârcurile, care se întăreau ca nişte robinete. Şi, precum de la robinete, au țâşnit brusc jeturi mari de lapte, cu presiune, măturând rândurile de fețe ridicate.

Urlau, în timp ce se zbăteau în spasmele morții. Şi cât de bine mă simțeam croindu-mi drum printre mormanele de trupuri electrocutate, bucurându-mă de prăpădul pe care îl făcea sora mea.

Avea şi ea admiratorii săi. Dar ai ei erau, mai degrabă, concentrați asupra posteriorului ei gigantic decât pe sânii ei. Se târau, cu fundulețele osoase în aer, cu penisul şi scrotul lor palid legănându-se ca Sfântul Cristofor de plastic care atârna la oglinda din maşina mea închiriată. Se adulmecau şi se plesneau unul pe celălalt, dar singura lor preocupare era tunelul întunecat din fața lor, care a început să se mişte uşor. Sora mea, zeița, îi luă la plimbare. Înaintând, fesele ei

se ridicau şi coborau ca o maşinărie frumoasă şi unsă. Haita de câini o urma, cu nasul ascuţit şi umed adulmecând mirosul dulce de fecale care îi înconjura.

Dezgustul mă copleşea, în timp ce urmăream acele pungi de spermă care se mişcau, expuse fără jenă, fără ruşine, cuprinse de dorinţă, cerând-o, pregătiţi de ripostă, pregătiţi de pedeapsă.

E timpul pentru sânii cu electroşocuri.

Zap! Un geamăt, o convulsie, un ţipăt sugrumat.

Zap, zap!

Încă două trupuri, pernă pentru picioarele mele.

Niciunul dintre semenii lor de gen nu a observat, atât de concentraţi erau pe sursa satisfacţiei, posteriorul femeii.

Iar acum, se pare că dorinţa lor urma să fie satisfăcută.

Zeiţa s-a oprit, s-a lăsat încet în genunchi, despărţindu-şi picioarele, asemănătoare unor trunchiuri de copac, şi despărţindu-şi fesele uriaşe a lăsat la vedere orificiul adânc pe care erau fixate toate privirile.

Haita gâfâia, indivizii sprijinindu-se unul pe celălalt, pentru o poziţionare cât mai bună.

E în regulă, băieţi, părea să spună orificiul. Pe rând, unul câte unul. O să primiţi cu toţii o bucăţică.

Doar nu putea să le ofere acestor nenorociţi ceea ce era atât de evident că-şi doreau, nu-i aşa?

Gaura neagră a... răsuflat. Adulmecatul s-a intensificat, în timp ce un tremur colectiv a străbătut haita. Liderul a avansat, cu maxilarul plin de salivă.

Şi apoi a venit. Un întuneric intens s-a înteţit până la asfaltul dens, care a explodat cu o viteză înspăimântătoare,

înghițind primul câine de vânătoare precum lava clocotită, învelindu-i întregul corp, împachetându-l într-un sarcofag aburind.

Cu o mişcare a coapselor, zeița şi-a mutat tunul spre următorul, care era la fel de împietrit într-un potop de excremente. Pe măsură ce masacrul a continuat, m-am alăturat şi eu, concentrându-mă fără milă asupra rândurilor din spate.

În sfârşit, misiunea noastră s-a încheiat, lăsând grămezi de trupuri electrocutate, unul peste altul, printre sicriele încă fierbinți create de partenera mea de anihilare.

Privindu-ne una pe cealaltă pe câmpul de exterminare, cu sânii noştri masivi în aer, am râs până când ochii noştri s-au topit în lacrimi. Am fost nevoite să ne susținem stomacul, atât de tare ne zdruncina râsul. M-am trezit rostogolindu-mă, gemând, gâfâind după aer şi mi-am dat seama că încă eram pe salteaua mea din coliba comunală, înconjurată de ceilalți băutori de Aya care se luptau cu şocul produs de coşmarurile lor sau cu extazul prin care îi purtau viziunile lor.

Simțeam nevoia să ies. Aveam nevoie de propriul spațiu pentru a-mi descărca mintea. Nu aveam nimic de împărtăşit cu alții.

Nu am avut o ieşire deosebit de demnă. Femeia şaman m-a prins de braț, în timp ce mă clătinam pe picioare, întrebându-mă ce s-a întâmplat.

— Am nevoie la toaletă, am izbucnit, îndepărtându-mă de ea.

Pentru o clipă, fusesem stăpâna Universului, o zeiță amazoană capabilă de un teribil măcel. Şi acum trebuia să

explic că aveam nevoie de o pauză de relaxare, ca un şcolar care răspunde unui profesor autoritar.

Dar nu am răspuns nimănui. Am ieşit pe uşă, în lumina soarelui de după-amiază târzie. Nu mi-am dat seama că urma să fie încă lumină şi m-am clătinat, încercând să mă orientez fără să cad.

Am văzut şopronul care adăpostea groapa ce reprezenta conceptul local despre salubritate şi m-am gândit că ar trebui să mă refugiez acolo.

Mirosul m-a făcut să ies din nou.

Aveam nevoie de spațiul meu, de muzica mea, de parfumul meu purificator (Chanel) şi de o clipă pentru a mă întreba ce tocmai se întâmplase în capul meu, în interiorul meu. M-am întins pe pat, cu mintea precum o galaxie în implozie.

Eram cu adevărat o criminală în serie, psihopată, care urăşte bărbații? Nu puteam nega entuziasmul de a acționa ca atare şi plăcerea pe care mi-o dădea. Dacă Aya era un drog al adevărului, acesta era destul de categoric. Adorasem fiecare zvâcnire a sânilor mei cu electroşocuri şi fusesem fascinată de felul în care partenera mea devasta totul în jur cu fecale din anusul ei, precum păianjenul monstruos din *Stăpânul inelelor*.

Teroarea a fost reală, dar şi bucuria. Şi asta nu era ceva ce puteam lua cu mine în lumea cotidiană. Aş fi ajuns într-un azil. Dar trebuia să însemne ceva. Era atât de real, sentimentele erau atât de autentice. Era limpede că mă aflam încă sub influența „ceaiului". Dar încă nu descoperisem totul.

Aveam dopurile în urechi acum şi o muzică familiară îmi spăla sinapsele. La fel ca Alice, trebuie să aştept şi să văd ce se va mai întâmpla...

2. Fuga din tabără

M-am întors ca să evadez. Am crezut că mă pot odihni. Versurile familiare ale unor melodii cunoscute m-ar fi condus uşor înapoi, la cunoscut, la normal.

Cât de mult te poți înşela? Poate că ieşisem din coliba comunală, mă descotoroseam de suspinele şi de strigătele celorlalți, dar mă aflam încă sub influența poțiunii. Fiecare parte a corpului meu era extrem de sensibilă. La o tomografie cerebrală, sinapsele mele ar fi arătat precum Calea Lactee. Iar în ceea ce priveşte restul corpului meu... era încă încărcat cu o sexualitate furtunoasă, care fusese activată în timpul măcelului.

În timp ce stăteam întinsă pe spate, am simțit cum muzica îmi curgea prin corp, cuprinzându-mă ca un spirit. Eu eram muzica. Corpul meu era cel care cânta. Muzica mă cânta pe mine – fiecare notă era o atingere, fiecare acord, o mişcare a degetelor pe griful chitarei. Am încercat să mă relaxez, am încercat să mă fac mai confortabilă, să mă adaptez.

Am vrut să particip şi eu. Doar un deget, doar o mică indicație privind direcția pe care ar putea să o urmeze muzica. Dar m-am abținut. Muzica ştia exact unde să meargă şi ce voia să facă atunci când ajungea acolo.

Era deja acolo. Respirația mea încerca să țină pasul cu ea, să o oprească şi să o stimuleze, în acelaşi timp, conştientă de fiecare nouă incursiune.

Basul şi tobele erau deja încorporate, vibrând adânc în interiorul meu, într-o peşteră uşor luminată de senzații, o trambulină pe care chitaristul principal păşea ca un copil pe tocuri ascuțite, căutând noi unghiuri pentru a înfige notele tot mai adânc.

Şi apoi vocea, atât de aproape de microfon, atât de intimă încât puteam simți fiecare respirație, fiecare promisiune de implorare, fiecare suspin de tânjire, fiecare geamăt de dorință.

Atât de uşor să intervin, să mă aplec şi să anulez golul dintre vârful limbii şi vârful incandescent al apetitului meu, să las vulcanul să explodeze, lava topită să curgă.

Ce m-a împiedicat?

Certitudinea că voi fi auzită, tare şi clar, în toată tabăra şi dezonorată ca o fetiță răsfățată, concentrată asupra ei, în loc să se implice în experiența de grup.

Şi, apoi, a fost şi conştientizarea faptului că eu dețineam controlul, fără un partener cu idei proprii, despre ce ar trebui să facem în continuare, fără a avea de satisfăcut nevoile altcuiva.

Pentru prima dată, bula nu trebuia să se spargă, barajul nu trebuia să cedeze, paharul plin nu trebuia să dea pe-afară.

Era un orgasm cerebral, orgasmul meu cerebral. Puteam continua plimbarea pe culmile sale, puteam continua să patinez pe firul său de sârmă, atât timp cât mă concentram. Puteam continua să fiu DJ-ul propriului meu playlist, să

schimb atmosfera, să ajustez ritmul, să personalizez acest eveniment de neuitat pentru un singur scop: extazul meu.

Şi aşa am făcut. Iar dacă vreți şi voi să gustați din selecția mea, iat-o: The Miracle, Every Breaking Wave, California, Volcano, This Is Where You Can Reach Me (deşi adevărul este că, în acel moment, eram cu mult în afara razei de acțiune a oricui).

Dar să am propria supernova a unui concert U2 chiar în creierul meu nu a fost nici pe departe limita ambiției mele. Cu Aya încă circulându-mi prin vene, am vrut mai mult. Am vrut tot ce puteam avea.

Îmi doream o reprezentație pe scenă, un spectacol în care să fiu eu vedeta zilei.

*

Aşadar, eu eram mărul, mărul îmbrăcat în sclipici, o promisiune de împlinire, doar că inaccesibilă.

Eram şi Eva, care voia să alinte, să mângâie şi să muşte.

Şarpele şi-a strecurat sugestia pe coapsa mea înainte de a-mi ghida mâna acolo unde îi era destinat să ajungă.

Adam mi-a dat impulsul de care aveam nevoie, după care am căzut pe iarbă cu gurile spumegând de suc interzis şi ne-am observat pentru prima dată diferențele.

Şi, astfel, Căderea a fost realizată, răul s-a născut, vina a fost confirmată şi drama garantată – deci, aveam Spectacolul!

Aveam şi public. O armată de bărbați care stăteau în fața mea cu erecțiile pregătite. Dar energia mea era prea puternică. Am ridicat mâinile, erecția colectivă a dispărut. Ca o mare supusă, care îşi desparte apele pentru o zeitate, rândurile se retraseră pentru a permite vedetelor

spectacolului să treacă şi să mi se alăture în lumina reflectoarelor.

Şi cine sunt eu? O zeiță, o creatură fascinantă, sexy şi puternică, deşi, pentru scurt timp, mă transformasem într-o zeitate masculină. Se pare că pot fi orice – oricine – vreau să fiu. Şi cine mi se alătură? Diavolul, cu un fizic incredibil, învăluit în foc şi flăcări, ca o lenjerie transparentă care pluteşte în jurul său. Înconjurat de un pretins harem de adoratoare, care se întind spre el, forțându-şi trupurile pentru a-i atrage atenția.

Dar ele sunt nimic în prezența Reginei, o figură impunătoare în fața căreia ceilalți imploratori se micşorează până la insignifianță. Iar ea nu se lasă impresionată de magnetismul sexual. Ea nu va ceda. Îşi va pune voința împotriva voinței lui; îl va învinge şi îi va fura puterea.

Confruntare. Indiferență. Respingere.

Se retrag ca nişte pugilişti care revin în colțurile desemnate.

Apoi se întorc pe acelaşi ritm. Acum, el poartă o uniformă nazistă, culmea eleganței satanice. Rochia ei este scurtă şi strâmtă, înfăşurată pe corp ca un celofan.

Avansează unul către celălalt ca o pereche de lăcuste preotese la împerechere, încleştându-se, feroce şi sincronizați, el sprijinind-o cu mâinile, cu dinții dezveliți la câțiva centimetri de gâtul ei, iar degetele ei puternice nu se îndepărtează niciodată de gâtul lui. Ochii lor sunt blocați într-o confruntare neîntreruptă, declanşând o legătură electrică ce ar putea arunca în aer toate siguranțele din locul acela.

Simt cum mi se face pielea ca de găină pe brațele goale; simt cum sângele îmi clocoteşte în vene. Trebuie să fiu

puternică, să rezist tentației de a mă prăbuşi în brațele lui şi de a mă supune aşa cum îşi doreşte.

Mă aruncă departe de el, învârtindu-mă în gol, în timp ce rochia mea se desface.

O flutură ca un matador care-şi scutură pelerina.

Şi apoi vine după mine, transformat într-un aristocrat înalt şi blond, cu pălărie şi un trabuc fumegând.

Mă ridică dintr-o singură mişcare puternică, aşezându-mi tocurile înalte pe umerii lui, cu toate secretele mele descoperite.

Mă aduce mai aproape, ca şi cum m-ar inspecta. Simt strălucirea vârfului de trabuc, în timp ce trage din el. Şi apoi simt jetul de fum cald/răcoros, în timp ce-l suflă.

Transpirația vaporizată, esența masculinității. Îmi fură mintea.

Mai aproape, vreau să fiu mai aproape. Vreau să inspir fumul acela înțepător şi aromat prin labiile mele desfăcute şi, în schimb, să-i acopăr limba cu nectarul meu de zeiță.

Face primul pas spre mine. O întâlnire dezordonată a buzelor; sexul meu se răsuceşte ca un peşte în afumătoarea gurii lui. Mă uit neputincioasă la norii de fum care se ridică de o parte şi de alta a capului său. E ca şi cum aş fi violată de un dragon.

Țip, dar nu în semn de protest.

Vreau mai mult.

Şi, prin schimbarea unei piese, îl am. Am totul. Cu şoldurile legate de o piatră mare, cât roata unui tractor, sunt târâtă pe malul mării, pe jumătate înecată cu fiecare

rotație, dar răsplătită prin faptul că, la fiecare mişcare, sunt regulată cu ferocitate în fiecare orificiu plin de sare.

O animație primitivă: femeia legată de o piatră care se rostogoleşte, tăvălită prin apă şi violată în acelaşi timp. Un tablou pervers, murdar, desfrânat, brutal, înspăimântător. Frica este precum o altă încărcătură energetică ce amplifică senzația. Nu m-am simțit niciodată atât de lipsită de apărare, atât de slabă, atât de dominată, atât de lipsită de control. Atât de euforică.

Piatra continuă să se rostogolească. Dar îmi place.

Şi trebuie să mă adaptez. Să mă împac cu ruşinea. Să transform durerea în plăcere: schimbul de putere. Îți dau puterea de a mă zdrobi. Eu fac acest joc, eu dețin în continuare controlul.

Secretul este să-l păcălesc, să-l fac să lase garda jos; apoi să întorc situația împotriva lui, să-l deposedez de toată puterea, să pun stăpânire pe tot. Să dețin supremația.

Piatra se rostogoleşte fără mine.

Îngenunchez la picioarele lui, goală, fără apărare, supusă.

Îi ofer totul: venerare eternă; trădarea umanității în slujba planului său malefic; întreaga mea viață.

Mă ridică în picioare. Privirile noastre se întâlnesc încă o dată. Privirea lui îmi oferă totul, îmi promite că vom conduce lumea ca Prim Cuplu al Universului.

Dar, din acest moment, fără sex. Actul sexual transferă puterea de la unul la celălalt. Aşadar, pentru a împărți puterea în mod egal, trebuie să ne abținem.

Mă uit în ochii lui, încercând să-i ghicesc gândurile. A căzut în capcana mea? Am vrut măcar să-l păcălesc? Dacă

l-aş fi iubit, cu siguranță, aş fi fost fericită să-i cedez toată puterea.

Îmi întinde mâna şi, încet, mergem pe mal, micile valuri mângâindu-ne picioarele, ştergându-ne urmele după fiecare pas.

Nu, nu, nu, nu, nu!

Nu puteam să fiu încă aici, întinsă în patul ăsta mic şi murdar, în cortul meu pătat de ploaie.

Auzeam sunete de la şedința care, evident, era încă în desfăşurare. Cineva avea să vină şi să mă caute, să mă tragă înapoi în mocirla acelei experiențe colective. Numai gândul ăsta îmi provoca o senzație de greață.

Oare de cât timp mă pierdusem în acel univers al extremelor psiho-sexuale? Cinci minute? Cinci ore? Am mijit ochii şi am aruncat o privire la telefon pentru a verifica ora. Era timpul să plec.

Trebuia să ies, să-mi arunc lucrurile în geantă şi să mă afund în junglă. Şi trebuia să o fac chiar acum.

Am fugit. O frunză de mărimea unei pizza mă loveşte peste față. Ramificații ca nişte tentacule îmi prind gleznele. Sunt mică. Inima îmi bate ca o tobă. Se aude coloana sonoră clasică a unui film de groază. Dar în ce film mă aflu? Probabil că sunt Mowgli, un pachet de piele şi oase, murdar, împuțit, plin de frică, alergând prin tufişuri pentru a-mi salva viața.

Dar alergarea îmi permite să recuperez puterea. Paşii mei devin mai lungi, mai încrezători. Alung copilul speriat de pe umeri. Sunt din nou o zeiță, şi, încă o dată, versiunea masculină. Mă mândresc cu penisul meu, țeapăn ca o baghetă de radiestezist, care se balansează dintr-o parte în alta, ca şi cum mi-ar căuta drumul prin junglă. Venele sale

se ondulează ca rădăcinile Arborelui Vieții; capul strălucește în lumina verde, puternic, prădător.

Parcă aș fi hipnotizată de el și mă împiedic de un trunchi de copac. Instinctiv, mă agăț de copac pentru a-mi menține echilibrul. Este mai moale decât mă așteptam, aproape maleabil. Degetele mele se îndoaie și îmi dau seama că pun mâna pe carne. Dintr-odată, oriunde mă uit, văd carne, părți ale corpului, vii, ademenitoare... sâni, fese, vagine, penisuri: o junglă de fructe sexuale, atârnând la mică înălțime – delicioase, interzise, dar nu și pentru mine.

Mă înfrupt din ele, le ating cu dinții, le sug, le tai cu limba în cele mai adânci și mai sensibile adâncimi până când sunt pregătite pentru penetrare. Dar corpul meu se transformă, simte tensiunea, își pierde energia; frumusețea mi se scurge de pe piele. O ignor ca un bețiv care mai soarbe un pahar pentru a continua petrecerea. Sunt complet sătulă, mă dizolv în dorință, dar incapabilă să-mi susțin implicarea.

M-am retras din propria orgie.

Dar declanșasem ceva. Jungla a continuat să se desfășoare fără mine. Crengile se întindeau după sânii copacilor; ferigi pubiene se desfăceau; lianele pipăiau interiorul coapselor, biciuiau spatele gol, în timp ce eu zăceam, epuizată, jubilând de frenezia carnală pe care o dezlănțuisem.

Și apoi, dând la o parte draperiile de verdeață, și-a făcut apariția iubitul meu, Diavolul. Dintr-odată, luminișul s-a umplut de trupuri. Trupuri feminine contorsionate, toate verzi în lumina junglei și toate concentrate asupra unui singur lucru: erecția iubitului meu, Diavolul. Au îngenuncheat pentru a o lua în gură, împingându-se cu

buzele deschise. Altele îl mângâiau, îşi înfăşurau braţele în jurul lui, îi pipăiau partea superioară a coapselor şi fesele.

Cu o simplă mişcare a braţului, le-a alungat pe toate şi a lăsat o altă cohortă să-l servească. M-am întins liniştită, ca un voyeur fermecat, prea concentrată pe ceea ce priveam pentru a simţi gelozie.

Sămânţa lui ţâşneşte în rafale, stropind feţele, revărsându-se în cascadă peste sâni, alunecând ca îngheţata printre degete. Dar nimănui nu i se oferă onoarea unei penetrări complete. Asta înseamnă că, probabil, se păstrează pentru mine.

Nu-i aşa?

Se apropie tot mai mult. Cu siguranţă mă poate vedea acum.

Simt cum mă reîncarc cu energie, pe măsură ce-mi revine feminitatea. Vreau şi eu să sug, să ating, să apuc, să îi îndrum toiagul acela fantastic spre destinaţia dorită. Mă pregătesc pentru momentul inevitabil, întinzându-mă pe patul meu din muşchi.

Ce extaz sau umilinţă mi-ar fi provocat nu pot decât să ghicesc, pentru că brusc am fost readusă cu picioarele pe pământ şi la realitatea dură a urmăririi, intimidării şi ameninţării.

Cu pocnetul unei crengi rupte, luminişul s-a golit brusc de femeile din junglă şi de stăpânul lor.

În schimb, am fost înconjurată de un grup de bărbaţi care mă priveau cu jind, conduşi de soţul femeii şaman care, în mod evident, fuseseră trimişi să mă vâneze şi să mă târască înapoi, în junglă. Stăteau în cerc, cu macetele lor pătate de seva plantelor pe care le tăiaseră pentru a mă urmări. Mă priveau ca pe o pradă.

Trebuia să gândesc repede, să preiau controlul, sau să sfârşesc prin a fi atacată, apoi posibil ucisă şi lăsată să mă transform în îngrăşământ în adâncurile pădurii.

M-am ridicat uşor, trăgându-mi geanta în faţa mea şi fixându-l pe soţ cu cea mai rece privire a mea. Mi-a recunoscut spiritul şi l-am simţit cum se întreba, oare ce conţinea geanta mea – poate o armă? Am văzut că ideea a făcut înconjurul cercului şi toţi s-au dat înapoi. Fără să-mi las privirea să cadă, am băgat mâna în geantă şi am scos un teanc de bancnote de un dolar, pe care le-am întins pe un trunchi de copac putrezit.

Mi-am strecurat mâna înapoi în geantă, ca şi cum mi-aş fi strâns arma imaginară, şi, în timp ce vreo şase mâini se năpusteau asupra genţii, am făcut un pas înapoi, încet şi deliberat, şi am fugit din luminiş.

Cu sunetele de dispută care se auzeau în spatele meu, am pornit cât de repede am putut, sperând că voi găsi drumul cel bun spre şoferul meu şi spre sanctuarul vechiului Mercedes-Benz.

Eram zdruncinată, tremuram de frică, epuizată de odiseea sexuală prin care trecuse creierul meu, care era mult mai reală decât arşiţa asudată a junglei şi frunzele picurând. Dar ştiam că bărbaţii pe care îi mituisem erau la câţiva paşi în urma mea. Mănunchiul de dolari îmi câştigase ceva timp, dar nu neapărat libertatea sau siguranţa.

Simţindu-mă din nou ca Mowgli, am înaintat prin tufişuri, împiedicându-mă de rădăcini, îndepărtând frunzele din faţa mea, lovindu-mi pielea pentru a împrăştia insectele, care se îngrămădeau în jurul meu.

Mai fusesem în locuri periculoase înainte. Aveam o rană de cuţit, ca amintire, din Africa. (Nigeria) Am înfruntat frica în situaţii critice, găsind puterea interioară de a ajunge într-

un loc sigur. Dar acum aveam nevoie de rezistență fizică pe măsura puterii mele mintale. Trebuia să continuu să-mi mişc picioarele. *Fugi, Angie, fugi!*

Cât timp a durat? Mi s-a părut o veşnicie. Dar am continuat să alerg. Nu aveam de ales. Dintr-odată mi-am dat seama că nu alergam pe covorul pădurii, ci pe o potecă rudimentară. Am verificat pentru a suta oară GPS-ul de pe telefon.

Peste 800 de metri, destinația dvs. va fi pe partea dreaptă.

Pe jumătate am râs, pe jumătate am plâns. Care credea că era destinația mea – o cafenea cochetă, un salon de coafură, un magazin?

Nimic din toate astea, doar un Merț vechi şi prăfuit, cu dragul meu Gustavo adormit pe scaunul şoferului.

3. O noapte în junglă

Am sărit pe scaunul din dreapta, lovindu-l puternic pe umăr pentru a-l trezi.

— Haide, Gustavo. Trebuie s-o ştergem de aici!

În timp ce cauciucurile prindeau aderență şi maşina începea să capete viteză, m-am scufundat în scaun şi am închis ochii, lăsându-mă să visez la camera mea de hotel şi la cada în care urma să mă scufund ore în şir la întoarcerea în oraş.

M-am trezit cu o smucitură, învinețită de centura de siguranță. Se lăsase noaptea. Maşina se oprise, dar, mai

rău, era înclinată, cu farurile chiar în dreptul a ceea ce părea a fi un zid de pământ. Gustavo scuipa înjurături şi rugăciuni cu aceeaşi vehemenţă, apăsând acceleraţia maşinii pentru a încerca să o facă să meargă înapoi.

Nicio şansă. A coborât din maşină pentru a verifica pagubele.

M-am alăturat lui, privind roţile din faţă blocate peste ceea ce părea mai degrabă o gaură de obuz decât o groapă. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, să fiu blocată pe o cărare din junglă, în mijlocul pustietăţii, în toiul nopţii. Nu era nimeni prin preajmă, nici urmă de vreun sat de unde am fi putut primi ajutor.

Am urlat de frustrare, apoi am început să trag crengi în groapă, să scot pietre, orice ne-ar fi putut da suficient teren pentru a scoate Merţul şi a ne pune din nou în mişcare. Dar înainte sau înapoi, anvelopele nu aveau suficientă aderenţă. Eram furioasă. Am început să plâng. Eram terminată. Cum se putea întâmpla aşa ceva după toate celelalte?

Am urlat la Gustavo. De ce nu a văzut groapa? Trebuie să fi adormit. Nu-l plătisem destul? Putea să uite de bonusul pe care i-l promisesem dacă nu ajungeam la hotel până în zori. S-a prăbuşit sub loviturile mele verbale, ca de armă, la fel de nefericit ca mine pentru că eram blocaţi în mijlocul pustietăţii.

Şi apoi am auzit sunetul îndepărtat al unui motor. Nu părea un motor puternic, dar promitea ajutor uman, în sfârşit.

S-a întrezărit lumina unui singur far care se clătina printre copaci şi, apoi, a apărut: cel mai mic scuter pe care ţi-l poţi imagina. Dar nu mi-a păsat. Agitându-mi braţele, am alergat spre el, implorându-l pe şofer să oprească.

O siluetă obscură a ieşit din spatele farului.
Am aprins lanterna telefonului meu pentru a descoperi trăsăturile unui bărbat, nebărbierit, sub o pălărie veche de o sută de ani. Faţa stricată de vreme s-a despicat, dezvăluind un cimitir de dinţi.

Mi-am dat seama că nu era un zâmbet binevoitor, ci mai degrabă un rânjet răutăcios.

În momentul în care a scos un revolver vechi şi
a tras un glonţ pe cerul nopţii, mi-am dat seama că, Houston, aveam o problemă.

A început să strige şi să agite arma. Ce căutam noi acolo? Ce treabă aveam eu, o femeie bogată, acolo? Meritam să mor.

Apoi l-a văzut pe Gustavo şi a început să urle şi mai tare la el.

Gustavo a încercat să răspundă, dar asta nu a reuşit decât să înrăutăţească lucrurile. Pistolul se agita pe sub nasul lui, iar apoi, brusc, i-a izbit maxilarul.

Gustavo s-a prăbuşit, nemişcat, la pământ.

Trebuia să intervin. Mi-am întins mâna, trăgând de mâneca plină de sudoare.

— Ia – am spus. Am nişte chestii pentru tine. Vino!

L-am condus la maşină şi am deschis uşa pentru a-mi lua geanta. Bani, m-am gândit. „Oare câţi mi-au mai rămas? Şi vor fi suficienţi?”.

Doar ce începusem să caut prin geantă pentru a afla, când am simţit o mână în jurul abdomenului, apoi o a doua care mă pipăia prin chiloţi.

Oh, „minunat”, şi sex, şi bani...

Ce-ar putea face o fată?

Am reuşit să mă răsucesc şi l-am împins uşor înapoi, în timp ce îmi dădeam jos chiloții, pentru
a-i arăta că ştiu ce vrea. Am fost nevoită să fac o mulțime de lucruri într-un timp foarte scurt. Primul a fost să evit să vomit, din cauza mirosului de transpirație care îl înconjura ca o aură. Al doilea a fost să mă arăt dispusă, evitând în acelaşi timp să-l las să facă lucrul pe care nu voiam să-l facă – să se apropie de mine cu scula lui, pe care mi-o imaginam ca pe un crenvurst nemțesc învechit.

În următoarea secundă, el deja îşi îndreptase arma spre fața mea. Am zâmbit cât am putut de convingător şi l-am ghidat în gură. Nu recomand să sugi țeava unei arme mânuite de un violator, care începe deja să tremure de nerăbdare.

I-am împins uşor mâna înapoi şi l-am apucat de pantaloni. Am avut dreptate: un crenvurst nemțesc noduros şi bătrân, într-adevăr, dar cu ceva urme de viață. Mi-am înfăşurat chiloții în jurul lui şi l-am strâns încurajator, apoi i-am fixat mâna stângă pe el în locul mâinii mele.

M-am îndepărtat uşor şi m-am întins pe bancheta din spate a Mercedesului, cu picioarele desfăcute. Am ghidat arma spre labiile mele şi, cu un zâmbet de târfă pe buze, i-am privit lasciv ochii bulbucați.

Cu degetele mâinii drepte mă mângâiam, în timp ce degetele mâinii stângi controlau țeava armei. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă împuşc în păsărică, dar trebuia să-l conving că eram pe deplin complice la acest număr de sex sălbatic, ca-n junglă.

În scurt timp a început să gâfâie şi ochii să i se închidă. A fost nevoie să-i îndepărtez degetul de pe trăgaci, fără să-i

trezesc suspiciuni sau să-l excit atât de tare încât să-l apese, din greşeală.

Poate că dacă ar fi crezut că am de gând să-l las să mi-o tragă pe bune... atunci ar fi trebuit să retragă pistolul, corect?

Poate că se gândea la acelaşi lucru; poate că voia să-şi mute mâna pe cârnăciorul ăla învechit şi zdrenţăros; poate că a crezut că am fost sedusă suficient pentru a fi de încredere. Dar, pentru o nanosecundă, şi-a eliberat arma, lăsându-mă pe mine să ţin ţeava.

Am smuls-o, încercând să o întorc în mână, dar el s-a aruncat după ea, prăbuşindu-se peste trupul meu, învăluindu-mă cu duhoarea lui îngrozitoare şi năpustindu-se asupra armei.

Eram îngrozită. Avea de gând să recupereze arma, să mă violeze şi apoi să mă omoare. Respiraţia lui era precum fumul îmbuteliat al unui vulcan. Dinţii lui de piatră de mormânt scrâşneau de furie, în timp ce degetele lui se târau pe braţul meu pentru a-mi smulge arma.

Trebuia să scap de ea, să o îndepărtez cât mai mult de el. Tot ce am putut face a fost să o arunc sub scaunul din dreapta şi să încerc să-l opresc să nu se aplece după ea.

Situaţia a fost uşurată de faptul că avea pantalonii în vine şi, în graba lui de a recupera arma, uitase că îşi expunea cele mai delicate părţi la atac.

Dând la o parte crenvurstul care se dezumfla rapid, i-am apucat ambele testicule umflate în mâna dreaptă şi le-am strâns cu fiecare gram de forţă pe care am mai găsit-o în degetele mele.

Nu ştiu dacă zgomotele lui l-au făcut pe Gustavo să intre în acţiune sau dacă a considerat că eu făcusem treaba

cea mai grea şi că acum era timpul ca el să intre în scenă în rolul de erou. Ştiu doar că m-am bucurat enorm atunci când am auzit uşa din spate deschizându-se şi zgomotul tăios al unui obiect contondent făcând contact cu ceafa agresorului meu prin pălăria veche de o sută de ani.

— Nu-l omorî, am spus, după ce am reintrat în posesia armei şi mi-am recăpătat decența.

Gustavo a fost de acord să-i mai dea o rundă de lovituri şi să-l arunce în tufişuri, pradă oricărui animal care ar fi ajuns primul la el.

Dar eu aveam alte planuri.

Pentru amândoi.

Gustavo mă dezamăgise. Adormise la volan, la propriu. Ca mijloc de întoarcere la hotel, maşina era un mare „nu". Şi nu aveam de gând să-mi petrec restul nopții aşteptând ca următorul violator să apară – însoțit şi de o gaşcă de prieteni, eventual.

Odată ce-şi va fi recăpătat cunoştința, agresorul meu avea să-şi pornească scuterul şi să mă ducă la cea mai apropiată chestie care putea fi clasificată drept drum, unde aş fi găsit o maşină care să mă ducă înapoi, în oraş.

Gustavo nu era tocmai încrezător în acest plan. Dar i-a plăcut mai mult decât planul meu B, care era să-i găuresc maşina şi să-l las în voia unei sorți şi mai crunte.

Nici posesorului de crenvurst nemțesc nu i-a plăcut prea mult ideea, dar după ce a fost stropit cu o sticlă de apă pe față şi după ce a primit o lovitură în coaste cu propria armă, a înțeles că era, într-o oarecare măsură, răul cel mic.

Şi astfel a continuat nebunia, eu ținându-mi cu brațul stâng presupusul violator, în timp ce îi înfigeam propriul

pistol în rinichi, pe măsură ce înaintam pe drumul forestier până când perdeaua de arbori s-a subțiat şi au început să apară câteva lumini în depărtare.

Noroiul ars a făcut loc unui asfalt subțire ca un linoleum. Acest lucru ne-a permis să accelerăm şi nu a trecut mult până când am început să văd nişte lumini – lumini îndepărtate, dar un semn că ne îndreptam în direcția corectă, înapoi, spre civilizație. Pe măsură ce copacii se rarefiau, luminile se înmulțeau, dându-mi speranța că ne apropiam de un oraş unde voi găsi un şofer de taxi dispus să mă ducă înapoi, în oraş.

A fost nevoie doar de o lovitură pentru ca el să se alăture unei călătorii pe ceva ce cu greu poate fi descris ca un drum, şi în douăzeci de minute am început să ne deplasăm pe străzile uşor luminate. Câteva baruri erau deschise, o rulotă de fast-food încă îşi desfăşura activitatea, iar câteva fete îmbrăcate sumar îşi căutau ultimii clienți printre bărbații care se îndreptau nesigur spre casă. Şi, apoi, am văzut cea mai frumoasă privelişte din lume: o stație de taxiuri, cu un taxi care, în mod miraculos, aştepta sub un felinar.

O lovitură de pistol a indicat clar ce doream, iar scuterul a virat pe trotuar şi s-a oprit, cu motorul gâfâind, ca un câine epuizat.

Când am sărit de pe el, presupusul meu violator a întins mâna spre pistol, cu ochii trişti, implorând în lumina mohorâtă.

Îmi venea să-l lovesc cu ea, dar m-am limitat la o privire fixă şi o clătinare din cap.

Apoi am fugit spre taxi, am deschis uşa din spate şi i-am transmis indicațiile şoferului.

Noul meu şofer a încercat să înceapă o conversaţie. Îi puteam vedea ochii nerăbdători în oglinda retrovizoare. Eram sătulă de aprecieri masculine.

Eram obosită, i-am spus doar: „Du-mă la hotel!”.

Probabil că am aţipit, ţinând încă pistolul în mână, pentru orice eventualitate.

Luminile strălucitoare ale oraşului m-au trezit şi am băgat în grabă pistolul în rucsac. Câteva curbe şi am oprit în faţa hotelului.

A ieşit şi mi-a deschis portiera. Am simţit că voia să mă însoţească pe scări, dar i-am pus în palmă un teanc generos de bancnote, i-am mulţumit şi aproape că am alergat spre uşa rotativă.

Ce uşurare să mă întorc, în sfârşit, nevătămată şi în siguranţă.

Sau cel puţin aşa am crezut.

În timp ce traversam holul spre recepţie pentru a-mi lua cheia, am văzut un bărbat întins pe una dintre banchete.

— Cine este acela? Am întrebat-o pe fata din spatele recepţiei.

— Oh, ştii tu, a spus ea.

— Nu, nu ştiu, am răspuns, în timp ce luam cheia.

— Un bărbat, a spus ea, privindu-l.

— Pot să văd şi eu asta, am spus, curiozitatea mea fiind stârnită.

— Este un gigolo, a şoptit ea, printre grimase.

— Tocmai şi-a servit unul dintre clienţi şi aşteaptă următoarea întâlnire. Mai are de aşteptat doar patru ore.

M-am uitat la ceasul de pe perete. 3 a.m. Deci, cineva avea de gând să aibă o sesiune matinală, înainte de o zi plină. „N-ar trebui să-l las să rămână, dar...”, a ridicat din umeri şi a zâmbit conspirativ.

În acel moment, bărbatul s-a ridicat şi s-a întors.

Am fost atât de şocată încât aproape că mi-am scăpat geanta.

L-am recunoscut. Sau aveam halucinații? Nu, cu siguranță nu. Îl cunoşteam din aventura mea cu Aya.

Când m-am uitat la el, el s-a uitat înapoi.

— Te cunosc? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire mai atentă.

— Nu cred că mă cunoşti, eu nu te cunosc. Dar poți să mă cunoşti dacă vrei. Mi-ar plăcea să te cunosc. Dacă ai vrea puțină companie?

— Sigur, am spus eu. Vino în camera mea dacă vrei. 248. Etajul doi. Lasă-mă doar zece minute să fac un duş.

— Okay. Aşa voi face, a zâmbit el.

Am intrat în lift, cu mintea tulburată. Cum putea fi acest bărbat aici, aşteptându-mă în hotelul meu, la doar câteva ore după – toate? Şi cum de nu-şi amintea nimic din toate astea? Nici măcar o amintire cu mine? Curiozitatea mea era ca un ghimpe de foame. Trebuia neapărat să găsesc răspunsurile la aceste întrebări.

4. Camera 248

Uşa s-a deschis şi s-a arătat lucrul pe care credeam că mi-l doream cel mai mult pe lume: un pat, frumos aranjat, cu prosoapele mele înfăşurate de menajeră într-o pereche de lebede. Îmi venea să mă arunc pe cuvertura de lângă ele şi să dorm o zi, o săptămână, o lună.

Dar nu am putut. Povestea era încă în desfăşurare. Eu o prelungisem. A fost o nebunie, dar odată ce l-am văzut, cu înfăţişarea lui atât de umană, şifonată, nu mai era cale de întoarcere, nu mă puteam preface că nu-l văzusem, nu puteam să mă sustrag provocării pe care o reprezenta prezenţa lui.

Zece minute. Nu era tocmai suficient, dar trebuia să fac măcar un duş. Trebuia să stau goală sub cascada de apă caldă şi purificatoare. Mi-am dat repede hainele jos şi le-am aruncat într-un colţ. Apoi, apucând una dintre lebede de gât, am intrat în baie.

Am revenit în doar cinci minute, îmbrăcată într-un halat de baie. Mi-am scuturat rucsacul pentru a-mi recupera peria de păr dintre obiectele împrăştiate pe pat, inclusiv revolverul vechi.

Întotdeauna am fost rapidă cu machiajul, aşa că, atunci când s-a auzit bătaia la uşă, eram aşezată confortabil pe canapea, mânuind elegant uscătorul de păr în sus şi în jos şi arătând, speram eu, ca o imagine a feminităţii relaxate.

— Intră, am strigat.

I-am făcut semn să se aşeze în fotoliul mic din faţa mea şi am continuat să îmi usuc părul. Acest lucru mi-a dat ocazia să-l evaluez. Nu reprezenta o imagine deosebită. Dacă m-ar fi întrebat cineva cum credeam că arată un gigolo,

probabil că m-aş fi gândit la un tânăr musculos, dur, care se prezintă ca un star porno.

Dar vizitatorul meu nu era deloc aşa. Pentru început, era mai în vârstă, bine îmbrăcat, dar nu strident. Avea o oarecare empatie, un farmec discret. Dar nimic care să se compare cu furtuna electrică de carismă şi putere sexuală în care mă implicasem atât de violent în junglă. Era oare, oare, posibil ca ei să fie unul şi acelaşi? Poate că făcusem o greşeală jenantă. Dar eram hotărâtă să aflu, oricât de periculos s-ar fi dovedit adevărul.

Am pus uscătorul pe măsuța de lângă canapea.

Părea puțin nedumerit că se afla în camera mea.

— Aşadar, cu ce pot fi de folos domnişoarei? – a întrebat în cele din urmă. „Poate un masaj după duş?”

Mâinile lui se odihneau pe genunchi. I-am privit degetele, puternice şi bine conturate. Da, am realizat că un masaj ar fi fost foarte liniştitor, foarte relaxant şi, în acelaşi timp, stimulant. De regulă, îmi plăcea să fiu masată, vârfurile senzuale ale degetelor exorcizând cu măiestrie durerile şi, în acelaşi timp, răspândind o strălucire subcutanată care stârnea furnicături în rețele întregi de terminații nervoase. Un final de vis perfect, după un efort epuizant şi chinuitor...

Dar nu despre asta era vorba. Dacă aveam dreptate – am privit adânc în ochii vizitatorului, căutând o sclipire de recunoaştere, o licărire de confirmare –, dacă el era într-adevăr iubitul meu, acel demon care îşi croise drum în camera mea de hotel, atunci era periculos. Foarte periculos. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să cedez din nou în fața magnetismului său sexual, să-i permit să mă domine.

O dată a fost de ajuns. Ridicată la statutul de zeiță, o parteneră la fel de puternică, rezistența mea fusese zdrobită. Mă predasem lui: inima, sufletul, trupul meu. Erau primele două lucruri care îl interesau. Şi le-a însuşit cu lăcomie, făcând din mine o simplă păpuşă sexuală sculptată, pe care să o folosească spre satisfacția sa.

De aceea am fugit.

Dar el m-a urmărit, iar acum era din nou cu mine, în forma unui gigolo, inversând rolurile, supunându-se mie. De ce? Pentru a-şi dovedi dragostea, dorința de a fi din nou egali, împărțind puterea aşa cum am convenit? Dar era oare o capcană? Ştia că era ceea ce îmi doream. Să mai cad o dată sub vraja lui ar fi fost o catastrofă, o a doua înrobire.

Şi dacă era, într-adevăr, doar un lucrător sexual, care se plimba prin hoteluri, îndeplinind nevoile femeilor de o anumită vârstă?

— Fără masaj, am spus eu. „Mulțumesc. Vreau să vorbim".

Şi-a înclinat uşor capul şi a zâmbit.

M-am întins pe canapea şi am început. I-am povestit prin ce trecusem: experiența mea cu Aya şi suprarealismul extraordinar a ceea ce a declanşat, apoi urmările, lupta pentru a mă elibera, alergând sălbatic prin pădure.

Aveam ochii închişi; era ca o şedință de terapie. Aveam nevoie să vorbesc, să spun cuiva povestea mea, în toate detaliile ei bizare, inclusiv întâlnirea cu cel care urma să fie violatorul meu şi eventualul meu curier înapoi la civilizație.

— Dacă nu mă crezi, încă am revolverul. Este pe pat. Mai am şi o sticlă de Aya pe care soțul femeii şaman a furat-o pentru mine.

— Te cred. Nimeni nu ar putea inventa o poveste ca asta. Sunt onorat că mi-ai spus, dar tot nu-mi este clar de ce ai făcut-o? De ce eu?

Mi-am îndreptat, iar, privirea spre el.

Dacă era cine – sau ce – bănuiam eu, nu mi-ar fi spus. Evident. Şi, la fel de evident, dacă nu era, nici asta nu mi-ar fi spus. Aşa că nu avea sens să pun întrebarea. Trebuia să găsesc o altă modalitate de a-mi verifica suspiciunea.

Înainte ca eu şi diavolul să coborâm în cabaretul nostru sexual, încurajaţi de un public de obsedaţi sexuali, am căzut de acord că singura modalitate de a evita dezechilibrul de putere pe care îl presupune sexul fizic era să menţinem actul sexual în plan mintal. Aşa cum îmi demonstrasem mie însămi după ce băusem Aya, eram capabilă de asta.

A fost? A fost el capabil să mă stimuleze în plan psihologic şi nu fizic?

— Ca răspuns la întrebarea ta, am spus, vreau să mă ajuţi la un experiment. Aya mi-a oferit plăceri extreme, fără niciun stimul fizic. Era o stare extraordinară, o stare pură. Din altă lume, ai putea spune. Aş vrea să văd dacă, şi cu ajutorul tău, aş putea să o ating din nou. Înţelegi ce îţi cer?

— Cred că da, domnişoară.

— Ar fi o provocare. Dar ai fi pregătit să o accepţi?

S-a gândit o clipă, apoi a dat din cap. „Vă accept provocarea. Mă voi dedica satisfacţiei dumneavoastră totale, domnişoară.”

S-a ridicat şi a privit în jur prin cameră.

— Presupun că mi se permite să... ajustez decorul?

A stins lumina principală, apoi şi-a împreunat degetele, ca şi cum s-ar fi rugat pentru inspiraţie înainte de a continua să înainteze prin cameră, reducând mai mult lumina.

— Relaxează-te, a spus el, în timp ce scotea uscătorul de păr şi îl aşeza pe măsuţa de toaletă.

A mai stins o lumină.

Dintr-odată, a vorbit din nou, chiar din spatele capului meu.

Începusem să mă rotesc, dar el m-a oprit.

— Nu, nu, domnişoară, faceţi-vă comodă.

— Bine, am spus, întinzându-mă pe canapea, cu braţele pe lângă corp.

Mă simţeam de parcă eram din nou în tabără, întinsă pe podea, aşteptând să înceapă ceremonia.

— Aşadar, a început el încet, cu buzele lângă urechea mea, ... excitare fără planul fizic. Doar mintea cu resursele ei nelimitate de imaginaţie şi memorie... Da, cred că se poate face... Să aflăm...

Pentru câteva momente, a vorbit despre sexualitate la modul general, despre sexualitatea feminină, de la primele ei stârniri de curiozitate, trecând prin tatonările stângace ale adolescenţei, până la punctul de implicare sexuală matură.

— Aşadar, a spus el încet, aţi reuşit. O femeie tânără şi frumoasă, care se bucură în sfârşit de împlinirea unei relaţii stabile cu un partener experimentat, care pare să cunoască fiecare colţişor al corpului tău, care îi anticipează fiecare dorinţă şi o aduce la orgasm de fiecare dată. Chiar şi numai cu gândul la el, în timp ce îşi desfăşoară ziua de lucru, o face să se umezească, iar cel mai bun moment din fiecare

douăzeci şi patru de ore este atunci când vine acasă şi se aruncă în braţele celuilalt. Pare atât de uşor, atât de profund, pur şi simplu perfect. Cu siguranţă asta a vrut Dumnezeu însuşi, pentru noi toţi, bărbaţi şi femei, deopotrivă. Dar, din păcate, rareori durează. Nu puteţi continua aşa: sex în fiecare seară, sex dimineaţa, sex în fiecare weekend. Relaţia devine mai slabă. Produsul sexului, copiii, îşi iau tributul. Cumva, intimitatea, care era la fel de naturală ca şi respiraţia, devine dificilă, chiar tensionată. Iubirea rămâne, dar actul amoros dispare. Am auzit asta de atâtea ori. Înţeleg şi, în felul meu, încerc să ajut la satisfacerea golului care rămâne atunci când dorinţa părăseşte dormitorul.

„Relaţiile se termină, uneori sunt înlocuite de altele noi, mai reuşite. Alteori, nu. Uneori, libertatea eliberează; alteori, ne trimite într-o închisoare a singurătăţii. Dar impulsul, necesitatea, nevoia, dorinţa rămân, oricât de adânc îngropate, aşteptând eliberarea, primirea înapoi în lumină, bucuria de nedescris a împlinirii”.

Stăteam întinsă în semiîntuneric, lăsându-mă învăluită de cuvintele lui, rostite cu blândeţe. Eram departe de orice excitare semnificativă, dar eram curioasă, curioasă să văd unde vrea să ajungă.

— Continuă, am şoptit. Te ascult...

S-a apropiat mai mult de urechea mea. Îi simţeam respiraţia pe partea laterală a gâtului. Era suficient de aproape ca să mă atingă; buzele lui erau îndeajuns de aproape încât să-mi atingă urechea, să coboare şi să-mi sărute gâtul.

— Simt că vă luptaţi cu mine, că vă opuneţi.

S-a ridicat în picioare, în tăcere. Am simţit, poate, mişcarea aerului. Ce avea de gând să facă? Cu siguranţă nu

intenționa să încalce regulile. M-am încordat, încercând să anticipez.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, a spus: „Nu vă faceți griji, domnişoară; v-am acceptat condițiile”. Am încercat să îl localizez în cameră. Se îndepărtase, dar acum simțeam cum revine.

— Sunteți un pic prea atentă la ceea ce vă înconjoară. Ar fi mai plăcut dacă v-ați retrage în interior. Cred că asta vă va ajuta.

Am avut o mică tresărire.

„Asta” însemna una dintre eşarfele mele pe care o împăturise lejer şi pe care o lăsase să cadă uşor pe fața mea.

Puteam să respir perfect, şi chiar am inspirat mirosul liniştitor al propriului meu parfum. Dar nu puteam să văd.

Nimic nu se schimbase în mod substanțial. Şi totuşi, din punct de vedere psihologic, totul se schimbase. Deşi puteam, bineînțeles, să mă descotorosesc de eşarfă, am ales să nu o fac. Şi, luând această decizie, am continuat să mă încredințez mâinilor sale, chiar dacă el nu avea voie să le folosească.

Din nou, mi-a citit gândurile.

— Legătura este mai puternică, nu-i aşa? Haideți să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă nu ați fi interzis contactul fizic?

Stătea lângă mine. Puteam să mă întind şi să-i pipăi coapsa sau să-mi mut mâna mai sus, pentru a vedea dacă această seducție verbală avea efect asupra lui.

Am rămas nemişcată. Dar fiecare nerv din corpul meu era în alertă.

S-a îndepărtat din nou.

Apoi a revenit. Am înclinat capul, dar, bineînțeles, nu am putut vedea nimic. Am auzit contactul uşor al unui bol sau al unei farfurii pe măsuța de lângă mine. Ce aşezase pe ea? Flacăra unui chibrit mi-a dat răspunsul. Lumânările parfumate de pe măsuța de toaletă. Mi le puteam imagina aranjate în arc de cerc, revărsându-şi lumina blândă asupra mea, asupra corpului meu.

Chiar dacă eram încă înfăşurată în halatul de baie, mă simțeam expusă. Cât de jos îmi ajungea tivul pe picioare? Putea să vadă prin spațiul dintre material şi picioarele mele?

În pofida impulsului de a-mi trece mâna peste halat, l-am ignorat. Nu voiam să-i dau satisfacția asta. Dacă voia s-o facă pe voyeurul, era treaba lui. Poate că plănuia să stea acolo şi să se autosatisfacă, provocându-mă să dau jos eşarfa.

L-am auzit punând altceva pe masă. Un borcan, poate?

Apoi, deodată, s-a aşezat deasupra mea, aplecându-se.

— Aşadar, domnişoară, să continuăm. Aveți mult mai multe simțuri decât cel tactil. Haideți să le oferim tuturor o încurajare.

Acestea fiind spuse, a împăturit eşarfa, astfel încât gura şi sunetele mele erau de-acum neîngrădite.

— Aplecați-vă în față, mi-a spus, iar când am făcut acest lucru, el a înnodat cu măiestrie eşarfa la ceafa mea, formând o legătură strânsă, dar nu incomodă, pentru ochi.

Am auzit zgomotul unui dop care se răsucea. Şi apoi am inspirat... mirosul de lavandă, cu tenta sa veselă, cu promisiunea sa nelimitată de plăcere.

Probabil că acum a îngenuncheat lângă mine, m-am gândit.

Am auzit un sunet delicat, iar sticla a fost pusă la loc pe masă. A urmat sunetul moale al uleiului între cele două palme ale sale.

— Acum... de unde să începem? De la picioare, probabil? Talpa sensibilă, degetele rafinate. Purceluşul ăsta s-a dus la piață, purceluşul ăsta a rămas acasă...

M-am pregătit pentru atingere. Era ca şi cum degetele lui puternice îmi radiografiau picioarele. Aproape că le simțeam strânsoarea fermă care verifica tensiunea, atenuând rigiditatea, calmând vânătăile pe care le căpătasem în urma goanei mele împiedicate prin junglă. Fiecare picior pulsa de nerăbdare; fiecare era dezamăgit.

Şi-a reîncărcat mâinile cu ulei. Mă simțeam alintată de aromă. Deşi eram legată la ochi, aveam cele mai clare imagini vizuale ale corpului meu, cu el aşezat deasupra mea.

„Respiră”, mă gândeam, „respiră...”

De parcă aş fi vorbit, de parcă aş fi poruncit, a făcut-o. Mai întâi, piciorul drept, care era cel mai apropiat de el. Cea mai blândă briză umană, suflată uşor, în jurul degetelor, ca şi cum ar fi cântat la cimpoi.

Am reacționat la această senzație. Mi-am mişcat degetele de la picioare. Era tot ceea ce puteam face pentru a-mi opri piciorul să se întindă în căutarea gurii lui, a buzelor sale, a limbii sale, a insistenței tandre a dinților, atrăgându-mi toți purceluşii în peştera primitoare... Apoi a trecut mai departe, suflându-mi pe gleznă, talpă, călcâi şi podul piciorului.

S-a oprit la gleznă, apoi a făcut acelaşi lucru cu piciorul meu stâng. A fost cel mai bun masaj la picioare pe care l-am primit vreodată. Şi nu mi-a atins pielea nici măcar o dată.

Dacă putea face asta cu picioarele mele, oare ce nu putea să facă?

— Acum, unde?, a şoptit el, vocea lui, respiraţia lui, urcând pe picioarele mele, aducându-l înapoi în apropierea mâinii mele drepte.

Simţeam cum degetele mă mănâncă să le îndoi, tânjind să mă mişc, să explorez, să cuprind.

Nu se putea abţine de la a avea o erecţie până acum: o femeie legată la ochi, goală, în afară de un halat de baie legat lejer, întinsă pe o canapea, în totalitate la îndemâna sa. Penisul lui ar fi trebuit să fie ca un vătrai. Al oricărui bărbat ar fi trebuit să fie.

Îmi doream acel vătrai; îmi doream ca vârful lui roşu şi încins să-mi însemneze palma; îmi doream să-l apuc, să-l zgârii uşor cu unghiile, apoi să-l trag în direcţia în care mi-aş fi dorit să meargă...

Adică, exact ceea ce voia el să îmi doresc.

Dar în timp ce respiraţia lui se juca în jurul gambelor mele şi îmi gâdila tibiile, mi-am dat seama că avea o problemă cu care urma să se confrunte. Picioarele mele erau expuse deasupra genunchilor, partea inferioară a coapselor mele era disponibilă respiraţiei şi suflului său. Dar ce se va fi întâmplat atunci când ajungea la tivul halatului meu?

Desigur, puteam să-l ajut, să-mi despart puţin picioarele, să-mi mişc fundul. Dar m-am hotărât să nu o fac. Trebuia să păstrez controlul. Poate că era un joc, dar era un joc periculos pe care nu-mi permiteam să-l pierd.

Stăteam acolo, în întunericul meu personal, implicată, nerăbdătoare să fiu excitată, dar păstrându-mi detaşarea, curioasă să văd cum va rezolva blocajul.

A trimis o ultimă adiere de suflu în jurul genunchilor mei şi chiar deasupra. Era ca şi cum aş fi intrat în apa mării, fiecare picior înregistrând creşterea nivelului apei, alertând restul corpului să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

S-a ridicat în picioare.

Se spune că dacă pierzi un simţ, toate celelalte devin mult mai ascuţite. Ochiul meu interior l-a urmărit ca şi cum aş fi purtat ochelari de vedere nocturnă. Se uita de sus la mine, analizându-şi opţiunile. Putea face orice.

— Mi-ai refuzat atingerea. Aceasta este provocarea şi o accept, a spus el, cu blândeţe. Dar surpriza...? Nu prea cred.

Avea dreptate. Schimbase deja dinamica puterii în favoarea sa. Mă supusesem legării la ochi. Regulile, am înţeles, reprezentau o provocare în nenumărate feluri. Nu numai că trebuia să-şi demonstreze capacitatea de a mă excita, dar trebuia să-şi dovedească şi ingeniozitatea.

Încă mă gândeam la asta, încercând să-mi dau seama, când i-am auzit strânsoarea pe sticla de ulei de lavandă.

M-am încordat. Mi-am dat seama brusc ce avea de gând să facă. Era genial. O intervenţie fizică care să susţină o presiune psihologică, dar fără contact fizic. Nu de către el, în orice caz.

Nu mai puteam nega, se juca cu mine. Mă juca pe degete. Mă provoca.

A făcut o pauză. Am aşteptat, aproape uitând să mai respir, dorindu-mi să facă orice avea de gând.

Apoi mişcare. Lumina s-a mutat. Ridicase una dintre lumânări deasupra mea, pentru a vedea mai bine. Dar pentru a vedea ce? Ştiam că se apropia ceva. O senzaţie, o senzaţie fizică. Aproape că mi se făcea pielea ca de găină, de teamă.

Şi apoi a căzut, lovindu-mi coapsa stângă, topită ca un strop de sudură, rece ca gheaţa, ca o picătură de mercur. Pentru o fracţiune de secundă, nu mi-am putut da seama dacă a răsturnat lumânarea şi m-a ars cu ceară fierbinte sau dacă a eliberat o picătură de ulei pe pielea mea. Abia când a început să se scurgă în jos am ştiut că era ulei.

Am gâfâit, în ciuda mea, luptându-mă cu instinctul de a reacţiona.

— Aşadar, domnişoară, înaintarea spre cetate continuă, ca o maree ce vine. Urcă pe plajă, se unduieşte; apoi se retrage; urcă din nou, pe nisipul întunecat, iar şi iar. E atât de aproape acum. Aproape de liniile de apărare exterioare ale castelului de nisip. În curând, va lovi pereţii, îi va submina, îi va împinge spre prăbuşire în spuma care îi înconjoară.

Degetele sunt avangarda. Acum este timpul ca acestea să se predea celui de-al doilea val, deşi, bineînţeles, pot reveni în acţiune mai târziu. Dar, deocamdată, limba le eliberează, vârful ei trasează, explorează – anghila electrică care cercetează adâncurile, înainte de a înconjura terminalul pentru a găsi reţeaua nenumăratelor terminaţii nervoase, aşteptând să se aprindă ca luminile unui oraş...

Stăteam întinsă şi ascultam acest cântec de leagăn lasciv. Dar, cu toate imaginile sale fascinante, nu-mi

aprindea luminile. Poate că eram prea pasivă. Poate că lua prea în serios regulile jocului.

M-am ridicat şi mi-am îndepărtat eşarfa de la ochi.

— Atinge-mă, i-am spus. Forțează un pic nota. Nu, forțează mult nota. De ce nu încerci Aya? E uimitoare, îți promit.

A clătinat din cap, s-a dus totuşi la pat să ia sticla. S-a întors scoțând dopul. A inhalat scurt.

A dat din cap, recunoscându-i tăria. Apoi mi-a fluturat-o sub nas. M-a lovit ca un pumn: înțepător, puternic, ca nişte rădăcini care transpiră adânc în subteran pentru a susține un copac masiv din pădure. Corpul meu a devenit alert. Interesul meu sexual a devenit mai acut. Mult mai ascuțit.

— Vreau să văd. Fă-mi o demonstrație. Vreau un spectacol de scenă!

A făcut un pas înapoi, privindu-mă, pentru a se convinge că vorbesc serios.

Apoi a zâmbit şi a început să-şi descheie cămaşa. M-am întins pe spate, lăsându-mi halatul de baie să alunece puțin pentru a dezvălui încă un centimetru de coapsă. Ce ar fi dispus să facă pentru a mă face să dezvălui mai mult?

Şi-a dat jos cămaşa. Puteam vedea petele de transpirație de la subsuori. A văzut direcția privirii mele şi s-a apropiat, pentru a-mi atinge țesătura de nări. Folosise un deodorant, iar eu am strâmbat din nas cu dezgust. Şi-a dat seama de problemă şi a întins mâna după sticla de Aya. A lăsat să cadă o picătură densă, de culoare închisă, la subsuoara cămăşii şi a întins-o a doua oară spre fața mea.

În timp ce inspiram, am închis ochii. Eram din nou în junglă, eram din nou în contact, eram din nou într-o lume a senzațiilor atotputernice.

— Oh, da, am murmurat, oh, da...

A îndepărtat-o, iar eu am deschis ochii pentru a-i întâlni privirea. M-a privit direct în ochi – în mine, se pare – şi şi-a tăvălit cămaşa pe piept.

— Nu te opri aici. Vocea mea era joasă, răguşită. Halatul meu de baie se desfăcuse şi mai mult, deşi picioarele îmi rămăseseră bine împreunate şi sânii îmi erau încă acoperiți, dar direcția de deplasare era clară.

Şi-a dat jos pantofii cu piciorul, apoi s-a eliberat

de pantaloni – niciodată uşor de făcut să arate sexy. Boxerii lui erau umflați, dar mi-am coborât pleoapele pentru a arăta că nu eram pregătită pentru asta.

— Cântă, am spus. Cântă-mi un cântec de dragoste.

A acceptat-o ca pe ceva absolut normal, s-a mutat în spatele meu şi a tras un scaun. Am simțit mirosul poțiunii şi i-am simțit respirația pe părul meu, când a început. Vocea lui era joasă, cuvintele simple, sentimentale, dar atrăgătoare. Mă venera, ar fi dat mările, cerurile, Universul însuşi pentru a se uita în ochii mei; pentru a-mi săruta buzele, sânii, coapsele. S-ar fi lăsat sacrificat prin orice formă de moarte, oricât de grea, pentru a-mi înfăşura frumusețea cu brațele sale, pentru o noapte...

Poate că versurile în limba spaniolă au făcut melodia să sune atât de pasional şi, în acelaşi timp, i-au conferit un iz de imensă melancolie...

Fără să-i mulțumesc, i-am dat noi instrucțiuni.

— Pretinzi că ştii atât de multe despre sexualitatea femeilor. Arată-mi. Fii una. Foloseşte tot ce ai nevoie.

— Domnişoară... a răspuns el pe cel mai supus ton al său.

Îl auzeam mişcându-se prin cameră, scotocind prin sertare, întrebându-se la ce să se aştepte.

Aspectul său, când s-a întors, aproape că m-a făcut să râd. Dar comicul a fost anulat de implicarea totală în spectacol. Purta o pereche de chiloți de-ai mei – cei pe care i-am aruncat când m-am dus la duş – un portjartier şi ciorapi. Îmi întinse sutienul în jurul pieptului său. Şi făcuse o treabă genială cu machiajul meu – ochii întunecați, obrajii îmbujorați şi buzele de un roşu intens şi apetisant.

Am mimat aplauzele, apoi mi-am deschis palmele, invitându-l să cânte.

Ceea ce el a şi făcut, legănându-se în jurul unei bare imaginare, mişcându-şi încet mâinile în jurul sutienului meu, întorcându-se cu spatele şi desfăcându-şi picioarele, mângâindu-şi interiorul coapselor cu mâinile. Apoi s-a îndepărtat din nou, s-a întors, dezgolindu-şi sânii imaginari, ciupindu-şi sfârcurile.

Găsisem pe telefon nişte muzică deocheată tocmai bună, la care el a răspuns cu mişcări de şolduri şi umeri, rotindu-şi sutienul în ritmul perfect. Am văzut câteva numere puse în scenă de travestiți la viața mea, iar acesta a fost la înălțime.

Ce avea de gând să facă în continuare?

Mai multe mişcări, răsuciri ca de şarpe, fluturându-şi genele pline de rimel spre mine, apoi aruncându-se în genunchi în fața mea. De undeva, a scos ca prin magie rujul meu, ținându-l ca pe un microfon, a îngânat ceva şi a

început să-şi mişte limba, lingându-l în aer, în sincron cu muzica.

În continuare, l-a băgat în gură şi, în timp ce mima o felație, ochii i s-au mărit, înainte de a se închide încet, în extaz.

Eu începusem să mă excit. Ca şi el, de altfel, puteam observa după proeminența uriaşă din chiloții mei.

„Mai mult”, am dat din cap aprobator.

El s-a ridicat şi a coborât, zburdând de pe scenă, învârtindu-mi sutienul ca pe un boa din pene.

Următorul lucru pe care îl văd sunt eu însămi. Luase oglinda cheval din cealaltă parte a camerei şi o aşezase în fața mea. Cum arăt? Destul de bine, dacă stau să mă gândesc, de fapt, foarte sexy, întinsă pe canapea, în derivă.

El îngenunchează lângă mine. Aş putea să-mi pun mâna pe părul lui şi să-l mângâi.

Se întinde în față şi observ că are în mână unul dintre rujurile mele, unul mai închis la culoare decât roşul aprins pe care îl are încă pe buze.

Cuvintele sunt crude, râncede chiar. În spaniolă, bineînțeles, dar nu ca expresiile frumoase din melodie. Sunt cuvinte de mahala, cuvinte de stradă, cuvinte de bandă, insulte strigate de pe şantierele de construcții, însoțite de fluierături şi de huiduieli. Dar, cu toată josnicia lor, sunt cuvinte incitante. Cuvinte care provoacă, cuvinte care emoționează. Se uită la mine în oglindă pentru a-mi vedea reacția.

Nu reacționez.

Întinde mâna după sticla magică, îşi bagă degetul în ea şi îl scoate ca pe un vârf de sparanghel întunecat. Apoi

începe să mâzgălească linii, curbe, linii care, în curând, constat că reprezentau o imagine brută a formei feminine – a mea, cu alte cuvinte. Dar, în loc să stau întinsă cuminte pe canapea, picioarele mele sunt larg desfăcute. Ca imitația cea mai rudimentară a unui nud modernist, ceva ce Picasso sau Matisse ar fi mâzgălit în stare de ebrietate.

Şi este clar ce mă invită să fac – să-mi desfac picioarele pentru a reproduce poziția.

Şi, în caz că nu înțelesesem ideea, roteşte oglinda spre el şi începe să lingă, să lingă conturul coapselor mele, în sus şi în jos, dar mai sus, mai aproape de punctul culminant, cu o energie şi un scop din ce în ce mai accentuate.

Iar când ajunge la el, pare să explodeze, apăsându-şi gura pe sticlă, sorbind ultimele picături cu frenezie. Ochii lui, aşa cum îi surprinde reflexia, sunt în flăcări, iar când se opreşte, gura îi este mânjită cu ruj şi zeamă. Este ca un animal sălbatic care tocmai şi-a executat rapid prada.

Mai aplică o dată rujul pe sticlă, schițând un orificiu inconfundabil. Apoi îşi scoate scula din chiloții mei şi se aruncă în fața oglinzii, frecându-se violent înainte şi înapoi.

Îi privesc fesele cum se arcuiesc şi se încordează, în timp ce se loveşte de urmele brute pe care le-a desenat. Aş râde, dacă nu ar fi atât de intens, atât de sălbatic.

Cu mirosul puternic al poțiunii în nări, sunt atrasă înapoi, în junglă, şi în sexul animalic în care am fost aruncată. Trebuie să-mi amintesc că a fost nevoie să evadez, să mă eliberez de această fixație, de această subjugare în plan fizic. Era o capcană, calea spre înrobire.

Suspiciunile mele sunt aproape confirmate. Dar calea mea spre libertate, spre independență, spre stăpânire chiar, nu constă în senzualitate, ci în a-l domina emoțional.

— Demonstrează-mi, spun, întrebându-mă dacă va înțelege provocarea mea de a-mi demonstra dragostea lui pentru mine.

Se ridică şi îndepărtă oglinda, ca un scenograf la sfârşitul unei secvențe. Aud cum se rupe materialul într-un colț al camerei, cum pocnesc centurile elastice ale bretelelor.

Se întoarce în patru labe, ca un sclav. Mi-a sfâşiat dresurile "panteră" şi şi-a tras unul pe cap, pentru a-şi face o mască. Pe celălalt l-a folosit pentru a confecționa suporturi pentru cizmele mele de piele, care cad de o parte şi de alta a şoldurilor sale, ca şi cum urma să fie călărit.

Le aruncă lângă mine ca un câine care livrează papucii stăpânului său. Desface cu grijă şireturile de piele şi deschide fiecare cizmă, invitându-mă să o încalț.

Mesajul este: „Sunt liber să-l calc în picioare, dacă vreau". Sunt încântată, dar nesigură. Pauză.

„Vin".

Tot în patru labe, se îndreaptă cu greu spre minibar şi se întoarce pe coate pe covor, ținând în mână o sticlă de şampanie şi un pahar pentru vin, pe care le pune pe masă. Dopul de plută sare, iar el toarnă. Iau paharul şi îi fac semn să rămână pe poziție.

Iau două înghițituri. E bun.

Apoi, făcându-i semn să îşi dea capul pe spate, îi torn restul peste masca din dres, făcându-l să se bâlbâie, în timp ce nasul lui încearcă să separe lichidul de aer.

Mi-am întins picioarele şi mi-am fluturat degetele de la picioare. S-a aplecat asupra lor ca şi cum le-ar fi inspectat. Am simțit picăturile de şampanie care îi cădeau de pe

mască. Putea să ridice masca, sau cel puțin să facă o gaură în jurul gurii, apoi să-mi sărute degetele de la picioare.

O voiam acum. Îmi doream foarte mult. Dar îmi doream la fel de mult să nu fiu nevoită să o cer.

Cizmele! Perfect. M-ar putea ajuta să mă îmbrac cu ele fără să atingă vreo parte din mine, dar nu fără să se apropie foarte mult de alte părți ale corpului meu.

Dar am arătat spre cizme. Din piele neagră, superbă, de la magazinul meu venețian preferat. Nu călătoresc niciodată fără ele. Şi niciodată nu mă simt mai prejos decât o zeiță, atunci când le port.

S-a întins după prima şi a desfăcut şireturile. A aşezat talpa între coapsele sale şi m-a invitat să-mi introduc piciorul. L-am împins înăuntru şi l-am mişcat, astfel încât cizma să se deplaseze înainte, aşa cum intenționam. Nu a dat niciun semn de disconfort, dar s-a conformat sarcinii sale, de a strânge şireturile, ochi cu ochi. Mi-am îndoit uşor genunchiul, ridicându-mi coapsa. El îşi menținea privirea asupra misiunii sale, dar nu se poate să nu fi observat că genunchii mei se depărtau.

Unghiul devenea din ce în ce mai dificil pentru el, dar a continuat să lupte, legând în cele din urmă cele două capete ale şiretului, lung de un metru. Apoi şi-a aplecat capul şi a sărutat fundița pe care o făcuse.

L-am răsplătit împingându-mi piciorul înainte, ca şi cum aş fi apăsat pe o accelerație rigidă.

A doua cizmă a urmat acelaşi curs, aceeaşi traiectorie. Doar că, de data aceasta, nu m-am mai prefăcut în ceea ce urmăream. La jumătatea procesului de legare a şireturilor, mi-am schimbat piciorul astfel încât, în loc să apăs cu talpa

pe penisul lui, aveam vârful cizmei sub el – chiar acolo, sub ouăle lui.

Dar el nu se întorcea, nu se retrăgea. Cu răbdare, a strâns şiretul până când l-a înnodat într-o fundiță şi a dat, din nou, un sărut de despărțire operei sale.

L-am răsplătit cu o uşoară atingere cu degetul mare. Apoi mi-am retras piciorul şi i-am aşezat talpa cizmei pe piept, chiar în dreptul inimii pe care o sculptase. L-am mişcat ca şi cum aş fi strivit o țigară pe trotuar. Trebuie să fi fost dureros, dar el nici măcar nu a tresărit.

Mi-am retras cizma şi i-am făcut semn să îşi ridice dresul de pe față.

— Haide, i-am spus, şi i-am întins, din nou, piciorul. A luat cizma în mâini şi a ghidat-o spre gură. Sărutând şi lingând, a pornit de la vârful piciorului şi a refăcut cu buzele şi cu limba traseul pe care îl parcurseseră degetele sale.

Când a ajuns în vârf, a plutit cu buzele la un centimetru de pielea mea goală.

Aş fi putut să-l apuc de păr şi să-l împing câțiva centimetri mai sus. Dar... nu l-am atins. Asta era regula.

Dar regula nu spunea nimic despre faptul că el nu trebuia să se atingă.

Mi-am balansat cizma dreaptă în sus, am pus talpa peste pieptul lui şi mi-am îndreptat piciorul. A căzut pe spate, folosindu-şi brațele pentru a se sprijini şi, astfel, expunându-şi organele genitale. Penisul lui era încă tare, deşi trebuie să fi fost derutat de mesajele contradictorii pe care le primea. Am înfipt vârful cizmei sub el şi i-am oferit o mică încurajare. S-a întărit complet. Mi-am mişcat piciorul în sus şi în jos. era complet desfăcut acum şi l-am surprins savurând ceea ce dezvăluia.

Am pedepsit această indulgență prin inversarea poziției cizmei mele, lăsându-mi talpa să se odihnească pe ouăle lui. Am zărit o tresărire de îngrijorare în ochii lui, în timp ce împingeam piciorul.

A căzut înapoi pe covor. M-am ridicat, stând în picioare deasupra lui, în continuare cu cizma cuibărindu-se pe ouăle lui.

L-aş putea lovi cu piciorul, m-am gândit; l-aş putea face să agonizeze. Şi el ştia asta. Dar nu a depus niciun efort pentru a se apăra. S-a autocontrolat şi a avut grijă ca mâinile să-i rămână întinse, de o parte şi de alta a şoldurilor.

Chiar şi atunci când am ridicat piciorul şi l-am legănat înapoi, până când s-a lovit de canapea, nu a făcut nicio mişcare.

Mi se preda complet, să fac ce vreau cu el – sclavul perfect instruit.

Dar ce voiam să-i fac?

Se umilise deja, îşi făcuse rău singur, îmi oferise şansa de a face acelaşi lucru.

Dar era oare această manifestare de neputință altceva decât o înşelăciune perfidă, un mod de a mă face să las garda jos, ca o armată care simulează o retragere doar pentru a găsi momentul potrivit unui contraatac nimicitor?

M-am repezit înainte, lăsându-mi toată greutatea pe piciorul drept, folosindu-l ca o treaptă spre masa din mijlocul camerei.

Alături de o vază plină cu flori se afla un bol de fructe. Am ales o piersică mare şi coaptă şi i-am rostogolit forma

suculentă în palmă, pentru o clipă înainte de a mă îndrepta spre pat, unde îmi răsturnasem rucsacul.

Am găsit cuțitul elvețian care m-a însoțit întotdeauna în călătoriile mele, pe care l-am strecurat în buzunar.

M-am întors la sclavul meu, care încă zăcea inconfortabil pe spate, urmărindu-mă cu privirea. M-am aşezat călare deasupra trupului său, cu cizmele de o parte şi de alta a cutiei toracice, oferind ceea ce bănuiam că va fi o privelişte suficientă pentru a-i reface erecția.

Am avut dreptate. Încet, ca o macara care ridică un balot greu la cheu, penisul lui s-a ridicat. În acest timp, mi-am luat cuțitul şi l-am înfipt în piersică, lăsând sucul să se scurgă pe glandul purpuriu. Penisul a avut o tresărire de uimire şi s-a întărit şi mai tare. O nouă înțepătură: mai multă zeamă; o altă tresărire. Am început să tai mai repede, mai adânc, în jurul sâmburelui şi chiar prin pulpa piersicii, până când aceasta a fost descojită. Am aruncat cuțitul pe măsuță şi, după ce am sorbit pulpa fructului, am aruncat sâmburele la coşul de gunoi.

Apoi, m-am aplecat înainte. Ținând piersica în ambele mâini, am aşteptat să i se întărească la maximum şi i-am înfipt ferm erecția perfectă în gaura lăsată de sâmbure.

O pulsație şi, pentru o secundă, am crezut că voi avea fața stropită. A fost un moment de cumpănă. Capul penisului s-a închis la culoare, cu gura oarbă larg deschisă, ca un peşte eşuat care salivează.

Am mişcat piersica în jos şi în sus pe toată lungimea arborelui. Era strâns, dar nu prea strâns.

M-am îndreptat şi m-am retras, lingând zeama de pe mâini şi apoi le-am şters pe halatul de baie. În timp ce făceam asta, mi-am căutat buzunarul şi am scos revolverul.

Îmi plăcea puterea pe care mi-o dădea, dar exista riscul ca aceasta să-mi diminueze concentrarea asupra elementelor care mă interesau cel mai mult. Am lovit cu piciorul mâna cea mai apropiată de mine pe podea şi am început să-mi mişc degetele în jurul ţevii armei, într-un gest vulgar.

A înţeles ce am vrut să transmit, aşa cum a făcut-o şi atunci când m-am aruncat înapoi pe canapea, desfăcându-mi picioarele şi făcându-i semn să se ridice în picioare în faţa mea.

Mi-am lăsat un picior încălţat pe podea, indicându-i să se aşeze între picioarele mele, astfel încât mădularul lui îmbrăcat în piersică să fie suspendat deasupra mea.

Haide, l-am îndemnat, mimând cu ţeava revolverului.

Când a început să mişte piersica în sus şi în jos, pe tulpină, am simţit cum primul strop de suc îmi stropeşte labiile, apoi al doilea şi al treilea. M-am ridicat pentru a le întâmpina, desfăcându-mi mai mult picioarele, expunând o ţintă tot mai largă.

Mă pregăteam pentru un orgasm. În mod normal, am fi intrat în contact până acum – degetele noastre se explorau reciproc, ca nişte tentacule, gurile noastre se încleştau ca nişte stele de mare, iar răspunsul lui ţâşnea în mine, în timp ce cizmele mele se ancorau în spatele coapselor lui.

Dar iată-ne aici, continuând această scenetă ridicolă. Cel puţin el avea ceva de care să se agaţe, chiar dacă era o parte din el, nu o parte din mine. Am simţit greutatea revolverului în mână şi l-am adus în faţa mea. A ezitat o clipă, dar i-am făcut semn să continue, apoi cu mâna stângă am început să mângâi ţeava, simulând masturbarea, păstrând ritmul mâinii lui, până când ne-am sincronizat perfect.

Ochii noştri s-au întâlnit. Ne-am privit unul pe celălalt în ceea ce părea a fi armonie. O armonie perfectă. Am simţit puterea privirii sale fixe. Eram ca farurile a două maşini care se îndreptau cu viteză una spre cealaltă, fără ca niciuna să se abată, setate pe o traiectorie de coliziune.

Aproape am ajuns. Atât de aproape... cele două mâini lucrând ca nişte pistoane. Am simţit zeama piersicii cum mă stropeşte. Mi-am coborât privirea şi am observat că el strânsese piersica ca pe un burete. Nu putea fi departe de punctul culminant. Eu cu siguranţă nu eram.

*

Dar apoi mi-am amintit – nu-mi puteam permite să mă las dusă de val. Trebuia să încerc cel puţin să continuu să gândesc, să păstrez controlul.

Despre ce fusese vorba, această provocare nebună, această pantomimă suprarealistă?

Dacă aş fi vrut o partidă de sex nesemnificativă cu un necunoscut, aş fi putut s-o fac. Dar trebuia să verific dacă el era cu adevărat un străin sau stăpânul care amenințase că mă va captura, că mă va stăpâni, că mă va înghiți cu totul.

Amintirile despre culmile sexuale ale acelei experienţe m-au împins mai aproape de prăpastie. Eram un râu în vâltoare, gonind spre buza cascadei. Eram pe punctul de a fi aruncată într-o cascadă formată din milioane de picături, un curcubeu de o strălucire ieşită din comun. Am simţit cum mi se închid ochii. Picioarele mele s-au depărtat şi mai mult. Gâfâiam. Se apropia. Îmi dădeam drumul.

Chiar înainte de a ceda total, mi-am aruncat privirea în jos. Piersica era strivită de degetele lui.

Dar dacă bănuielile mele fuseseră corecte de la bun început? Dacă el era demonul cu care mă luptasem cu atâta înverşunare în junglă?

Dacă ar fi fost aşa, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi îndepărtat brusc piersica şi m-ar fi străpuns cu sulița, aruncându-şi sperma în mine, ca pe o trupă de asalt cuceritoare?

Avea ochii închişi; fața îi era încleştată de concentrare. Oare chiar nu puteam distinge siluetele stăpânilor în fața cărora mă predasem mai devreme?

Orgasmul îmi era de neoprit – un canal inundat cu apă, care spulberă totul în calea sa. Dar al lui? Mâna lui se mişca din ce în ce mai repede. Încă mai putea fi oprit. Trebuia să fie. Chiar şi în timp ce mă îndreptam gâfâind spre căderea mea liberă în extaz, mi-am strâns mâna în jurul pistolului.

Evident, a simțit ceva şi a deschis ochii.

Privindu-l şi eu, printre pleoapele fluturânde, şi sperând că, dacă mă înşelam, mă va înțelege şi mă va ierta, am ridicat revolverul. Mâinile îmi erau alunecoase, degetele îmi tremurau, în timp ce întregul meu corp începea să vibreze, într-o convulsie seismică. Dintr-odată, spatele mi s-a arcuit, ca şi cum aş fi fost electrocutată. Am strigat şi, în acelaşi timp, dar parcă venind de la mare distanță, am auzit explozia revolverului.

Eram prea concentrată asupra propriei mele explozii ca să-mi mai pese de altceva, dar am conştientizat mişcarea escortei masculine spre spate, precum şi o prăbuşire, şi un zgomot surd.

Când mi-am revenit, am putut auzi, deasupra propriilor mele suspine sacadate, o serie de gemete tânguitoare de pe

podea, dincolo de capătul canapelei. M-am forțat să mă ridic şi am privit corpul de pe covor. Abia dacă se mişca. O, Doamne, m-am gândit, îngrozită de ceea ce făcusem.

M-am ridicat cu greu şi am îngenuncheat lângă victimă. Capul îi era întors, acoperit în mare parte de brațul pe care, evident, îl ridicase într-o încercare zadarnică de a se proteja. M-am simțit îngrozitor. Împuşcasem un om nevinovat, pe care îl ademenisem într-un joc periculos, doar pentru că, sub influența Aya, devenisem paranoică şi îmi imaginasem că el putea fi diavolul care căuta să mă prindă în capcană şi să mă înrobească încă o dată.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi. Simțeam agonia vinovăției şi eram speriată ca naiba. Câți ani într-o închisoare groaznică avea să însemne asta?

M-am uitat în jur după pistolul care zăcea acolo unde îl scăpasem, lângă canapea. Poate că ar trebui să mă împuşc. Ar fi fost cea mai uşoară cale de scăpare.

Am auzit însă cel mai neaşteptat sunet posibil.

Un râs de femeie. Un râs cu o tentă tăioasă şi mai mult decât o aluzie la un rânjet disprețuitor.

M-am învârtit, cu arma în mână, şi aproape că am scăpat-o din cauza şocului.

Acest gigolo, victima mea rănită mortal, era aşezat pe covor, rânjind la mine. Dar nu era pe moarte. Şi nu era un el.

Am avut dreptate de la început. Îşi schimbase înfățişarea pe parcursul luptei noastre în junglă; se transformase în gigolo. Şi acum, iată că se ridicase în picioare, scuturându-şi părul lung şi blond, ca un câine ce tocmai ieşise dintr-un râu.

M-am târât înapoi, strângându-mi picioarele la piept şi ţinând revolverul în faţa mea, deşi ştiam că nu-mi va folosi la nimic.

Probabil că arătam ca un copil îngrozit.

Când m-am izbit cu spatele de măsuţă, am răsturnat-o. Lumânările au căzut pe covor, împreună cu sticluţa cu ulei de lavandă şi aceea cu Aya.

În timp ce mă agitam, stingând lumânările şi căutând sticluţa, am simţit cum privirea ei mă străpungea. Când mi-am ridicat privirea, ea avea braţele în şolduri, stând calmă şi neclintită, complet goală, fără nicio zgârietură pe corp.

Ce planuri avea cu mine?

A râs, un râs înfundat, fără umor.

— Deci, târfuliţa a câştigat, a rostit ea printre dinţi. Dar ai fost la limită. Ai câştigat această bătălie. Nu ai câştigat războiul.

Era un război pe care părea entuziasmată să îl continue, dar orice avea în minte a fost întrerupt de o bătaie în uşă.

„Micul dejun!”

Lumina pătrundea pe sub perdele şi mi-am amintit că cerusem să fiu trezită mai devreme pentru a putea prinde avionul.

— Intră, am poruncit şi, în pofida faptului că încăperea era un dezastru, că aveam o armă în mână şi un diavol de sex feminin drept companie, am privit uşurată cum uşa se deschidea.

Era fata de la recepţie. În timp ce ea încerca să-şi croiască drum în cameră, cu tava pentru micul dejun, am

reuşit să arunc revolverul pe grămada de haine murdare din colț.

Fata a aşezat tava pe masă, lângă flori şi fructieră, şi mi-a aruncat o privire întrebătoare. Apoi a murmurat *„Buenos dias, señor”* şi a ieşit în grabă din cameră.

Ce naiba voia să spună? m-am gândit, înainte de a încremeni. Mă uitam la gigolo, complet îmbrăcat şi fără niciun semn de rană mortală. Am făcut un pas înapoi. La fel a făcut şi el. Mi-am dus mâna la gură pentru a-mi înăbuşi un țipăt. La fel a făcut şi el.

Apoi, cu o încărcătură electrică care mi-a străbătut tot corpul, am înțeles. M-am privit în oglinda cheval. Mă transformasem în însoțitorul meu nocturn.

O explozie de râs m-a făcut să mă întorc. Antagonistul meu, care îşi schimbase forma şi sexul, îmi zâmbea malițiios. Râsul se propaga, din ce în ce mai tare, lovindu-mi creierul. Se înălța într-un crescendo care m-ar fi putut ucide.

Mă simțeam ca un şobolan electrocutat, alergând prin cameră, luându-mi portofelul, telefonul şi paşaportul. Nu mai conta faptul că forma mea actuală abia dacă mai corespundea cu cea din buletin. Trebuia doar să ies, trebuia să evadez – sau să mor.

În timp ce mă grăbeam spre lift, am trecut pe lângă una dintre femeile de serviciu, care căra un teanc de prosoape. Şi ea mi-a aruncat un *„Buenos dias, Señor”*, în timp ce îmi făcea loc. În mod clar, escorta masculină era o prezență familiară pe coridoarele hotelului.

Aproape că am sărit din lift şi m-am grăbit spre uşa rotativă care dădea în stradă, cu un *„Adios, Señor!”* prietenos răsunându-mi în urechi, în timp ce clipeam în soarele strălucitor al dimineții.

5. Zborul 109

Stăpânindu-mi impulsul de a fugi cât de repede puteam, am mers pe jos una sau două intersecții, doar pentru a mă îndepărta de hotel şi de oroarea cu care eram acum asociată. Cum puteam scăpa de demonul răzbunător care mă îngrozea atât de mult? Cum aş putea măcar să-mi recapăt adevăratul gen? Aveam nevoie de cafea; aveam nevoie să-mi recapăt respirația. Aveam nevoie de un plan.

În fața mea am văzut un ospătar care aranja scaune de plastic în jurul meselor de pe trotuar.

M-am apropiat de el, ridicând din sprâncene pentru a întreba dacă acea cafenea era într-adevăr deschisă.

— *Si, si, si*, mi-a răspuns el: *„sientese ahi, Señorita”.* Señorita? M-am uitat la el nedumerită.

— *Aqui por favor*, a spus el, trăgându-mi un scaun. În timp ce mă aşezam, mi s-a explicat ce înseamnă *„Señorita”*.

Acelea erau picioarele mele, ataşate de corpul meu, care era învelit în hainele mele, iar toate părțile componente se combinau perfect pentru a se aşeza, aşa cum o făcuseră întotdeauna. Fără să-mi dau seama, mă transformasem din nou în mine însămi.

Aproape că plângeam de uşurare, dar am reuşit să-mi comand cafeaua ca şi cum totul ar fi fost complet normal. M-am lăsat pe spate în scaun, fără să îndrăznesc să închid ochii în caz că, atunci când îi deschideam, mă găseam din nou prizonieră într-un corp străin.

*

Nu au mai existat drame. Mi-am băut cafeaua, bucurându-mă de normalitatea care mă învăluia reconfortant. S-au mai oprit câțiva oameni în drum spre serviciu, dar oricât de atent m-aş fi uitat, niciunul dintre ei nu părea amenințător. Îşi scuturau ziarele, îşi aprindeau țigările, plăteau şi lăsau bacşiş şi îşi continuau ziua obişnuită. Ospătarul îşi îndeplinea eficient sarcinile, dar era atent la mine. Când avea o clipă liberă, se învârtea pe lângă masa mea, făcând conversație. Când a aflat că eram în drum spre aeroport, a insistat să-mi cheme un taxi.

Am petrecut o oră plictisitoare în terminal. Am fost întâmpinată cu surprindere pentru lipsa mea de bagaje, dar am trecut mai departe, dând din umeri. Exista posibilitatea ca aceia de la hotel să mi-l trimită, probabil împreună cu o factură uriaşă pentru pagubele produse în cameră. Trebuie să fi văzut şi mai rău. Speram doar că nu vor găsi un cadavru sau glonțul.

Am cumpărat o revistă lucioasă pentru a-mi distrage atenția de la gândurile legate de maşinile de poliție care se îndreptau cu viteză spre aeroport, cu sirenele în funcțiune. A fost o aşteptare incomodă, dar în cele din urmă m-am alăturat cozii pentru îmbarcare şi, în curând, m-am aşezat pe scaunul meu, studiind modelele seducătoare şi articolele despre destinații exotice, aşteptând cu nerăbdare decolarea.

Desigur, eram bucuroasă să las în urmă locația mea exotică, iar când am pornit pe pistă şi ne-am înălțat spre cer, mi-am permis să strâng puțin din pumn pentru a sărbători evadarea mea. Am conştientizat că în urma mea rămăsese un oarecare haos; dar Gustavo putea găsi câțiva localnici care să împingă maşina din craterul în care intrase şi urma să se întoarcă în oraş cu o poveste care merita

spusă prietenilor săi. Îl plătisem mai mult decât generos, aşa că nu se putea plânge, deşi probabil că ar fi făcut-o. Cât despre gigolo, bietul om... nu ştiam dacă îl omorâsem sau dacă pur şi simplu fusese „împrumutat” de diavol pentru jocul nostru mortal şi acum se trezea cu capul încărcat de un vis real, dar imposibil. Poate că avea să descopere inima cu săgeată crestată pe piept. Sau chiar gaura de glonț. Dar orice aş fi lăsat în urma mea, nu mai puteam face nimic în privința asta.

Priveam pe fereastră clădirile şi străzile care deveneau din ce în ce mai mici. Lumina soarelui se reflecta pe parbrize, dar maşinile s-au micşorat până la dimensiunea unor jucării. În curând vom fi deasupra oceanului, îndreptându-ne spre marele pustiu primitor al cerului.

Țărmul dispărea. O mulțime de bărci de pescuit presărau marea de un albastru închis; un portcontainer, îndesat ca un cub Rubik, lăsa o dâră de spumă. Lumea îşi continua cursul normal. Eram în siguranță. Simțeam cum mi se închid ochii. Aveam atât de mult somn de recuperat. Dar, înainte de a adormi, am fost deranjată de un membru al echipajului.

— Mă scuzați, doamnă?...

Am ridicat privirea şi am văzut că avea o tavă cu o băutură pe ea.

— M-am gândit că ați dori un pahar de şampanie.

De ce aş fi vrut un pahar de şampanie? Nu vedea că voiam să dorm?

Mi-am ridicat privirea încruntată, pe punctul de a o respinge. Apoi am tresărit. Fața de deasupra tăvii pentru băuturi îmi era cunoscută. Mult prea cunoscută.

În pofida uniformei imaculate cu însemnele companiei aeriene, nu putea ascunde acele trăsături puternice şi malefice.

— Felicitări, a şoptit ea, în timp ce a coborât tava pentru ca eu să iau paharul de şampanie. Nu eram sigură că vei reuşi.

Oh, a adăugat ea, în timp ce îşi îndrepta spatele, bagajele tale sunt în cală.

Se înălța deasupra mea, privind în jos cu un zâmbet veninos.

— *Salud!* Zbor plăcut.

Şi cu asta, şi-a pus tava sub braț şi s-a îndepărtat pe culoar, cu rochia roşie întinsă la maximum pe fesele ei bine sculptate.

Am golit paharul din două înghițituri mari, dar nu în semn de sărbătoare. Speram doar că şampania mă va ajuta să îmi mai atenuez teroarea de a mă găsi din nou captivă în acelaşi spațiu cu duşmanul meu de moarte, la kilometri deasupra mării indiferente, fără nicio cale de scăpare.

*

Mi-am lăsat jos paharul gol şi am privit pe fereastră. Nori mici şi pufoşi pluteau sub noi. Navele se subțiaseră, lăsând la orizont doar un petrolier de mărimea unei cutii de chibrituri. Apoi am pătruns într-un nor dens şi nu mai era nimic de văzut.

După cea mai lungă şi mai traumatizantă noapte din viața mea, eram epuizată. Am rezistat atât de mult timp, fiind condusă de frică şi împinsă mai departe de adrenalină. Dar acum nu mai aveam unde să fug, unde să mă ascund, nu mai aveam niciun motiv să rămân trează. Eram

prizonieră în acelaşi avion cu antagonistul meu, dar, cu siguranță, atât timp cât eram la vederea celorlalți pasageri, aş fi fost în siguranță.

Am privit spre dreapta. Un domn mai în vârstă de peste culoar dădea din cap, în timp ce-şi citea cartea. Lângă el, un adolescent se încrunta concentrat la laptopul său. Dincolo de el, mama lui îşi studia cu atenție revista. Totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Realitatea plictisitoare de zi cu zi. Bărbia-mi cădea în piept, în timp ce-mi lăsam pleoapele să se închidă.

*

Era întuneric când m-am trezit. Când am încercat să mă uit pe fereastră, tot ce am putut vedea a fost propria imagine oglindită. Era de aşteptat să se întâmple asta. Ceea ce nu era de aşteptat era faptul că acum aveam un însoțitor pe scaunul de lângă mine. Puteam distinge un cap deasupra umărului meu reflectat. Şi nu mi-a plăcut ce am văzut.

Foarte lent, m-am întors să mă uit. Luminile cabinei erau slabe, aşa că intrusul, cum nu mă puteam abține să-l consider, nu era decât o siluetă obscură. Singurul lucru pe care îl puteam distinge în lumina slabă mi-a tăiat răsuflarea. Purta o mască. Şi nu genul de mască pe care o poartă oamenii în avioane sau în spații aglomerate. Era o mască de carnaval, cu un nas în formă de cioc încovoiat şi necruțător. Obrajii şi fruntea erau vopsite într-un auriu tern, iar în jurul ochilor avea presărat praf de stele.

Masca s-a mişcat brusc, iar eu mă uitam fix în găurile întunecate din jurul ochilor.

— Domnişoara s-a trezit. Sper că v-ați odihnit bine.

Vocea era joasă, iar masca s-a apropiat – incomod de aproape.

Ce se întâmpla? Să fie, oare, escorta masculină? Oare mă afundam din nou în coşmarul din care credeam că am scăpat?

Masca era atât de aproape acum, încât îmi simțeam urechea scăldată în respirația lui.

Şi, fără să-mi doresc, am simțit un fior de teamă, cu o uşoară tentă de entuziasm.

S-a răsucit în scaun, foarte lent, aproape mecanic, ca un robot. Apoi, i-am simțit mâna pipăindu-mi coapsa.

Am vrut să o îndepărtez cu o lovitură, să strig după unul dintre membrii echipajului, să mă opun cu fast. Dar nu am făcut nimic. Am încremenit, lăsând privirea întunecată să mă ardă, ca o scânteie, prin găurile ochilor măştii.

Ciocul îmi atingea, practic, pomeții. Era ca lama unei săbii. M-am simțit ca şi cum ne-am fi întors în camera de hotel, ca şi cum am fi revenit la jocuri periculoase, în situații-limită.

Nu-mi doream acest lucru şi m-am răsucit pentru a-l îndepărta. Dar degetele de pe coapsă m-au strâns brusc. Am privit cu disperare peste umărul amenințător, dar niciun membru al echipajului nu părea să fie la datorie. La ce mă puteam aştepta de la ceilalți pasageri?

Degetele s-au relaxat. Am făcut greşeala de a-mi coborî mâna pentru a masa zona. Mâna lui a coborât din nou – de data aceasta pe a mea, ca şi cum ar fi revendicat-o de drept.

— Relaxează-te, a răsuflat el. Putem să finalizăm distracția, draga mea, fără ca niciunul dintre noi să fie împuşcat.

Şi-a deplasat mâna spre brațul meu, trăgându-mă spre el.

— Du-te încolo! Cu o mişcare din cap şi ciocul lui zgâriindu-mi obrazul, mi-a indicat direcția. „Aşteaptă-mă”.

Era în picioare şi, cu o smucitură autoritară, m-a ridicat, apoi m-a dirijat pe culoar, încercând fără îndoială să facă să pară un gest de curtoazie.

— Vin şi eu imediat, a spus el.

M-am uitat de-a lungul cabinei. Lumina slabă o făcea să pară un tunel interminabil.

Acum era momentul să protestez, să lupt, să cer ajutor.

Mi-a citit gândurile.

— Nu crea probleme, a şoptit, şi m-a împins cu o atingere pe fund.

Să nu faci probleme; să nu faci scandal; să nu te faci de râs – chiar dacă asta înseamnă să fii violată în spațiul monoton al toaletei unui avion?

M-am trezit făcând primii paşi. Măcar am avut câteva momente de gândire, în timp ce înaintam de la un rând la altul, sprijinindu-mi pentru scurt timp mâinile pe spătarele scaunelor.

Căutam în jur orice formă de ajutor, uitându-mă în jos la partenerii de zbor înfăşurați în pături, dormind cu capetele aplecate înainte.

Cu excepția unuia care nu dormea. Când m-am apropiat, un cap s-a ridicat şi s-a întors spre mine. Avea şi el o mască de carnaval. Mi-am înăbuşit un strigăt şi instinctiv m-am dat la o parte.

O greşeală. O mână s-a întins şi mi-a pipăit piciorul.

În încercarea de a mă reculege, m-am întors şi am văzut o altă mască, cu acelaşi aer frivol de carnaval – sprâncenele arcuite, mustața răsucită ca a unui cavaler, sub care se întindea un rânjet pervers.

M-am îndepărtat. Dar pe măsură ce înaintam spre partea din spate a avionului, capetele mascate se ridicau brusc şi mâinile se întindeau. Parcă mă aflam din nou în junglă, chinuindu-mă să-mi croiesc drum printre lianele târâtoare.

Senzația de gol în stomac devenea tot mai intensă, iar creierul mi se învârtea. Mă aflam într-o luptă, ridicându-mi genunchii pentru a lovi degetele întinse. O mână m-a prins de gleznă şi, în timp ce încercam să mă eliberez, mi-am pierdut un pantof. Nu mă puteam apleca să îl ridic. Ar fi sărit toți pe mine chiar acolo, pe culoar.

Unde erau toți membrii echipajului? De ce toți pasagerii se transformaseră în maniaci sexuali mascați? Nu aveam timp să gândesc. Renunțând la orice urmă de demnitate, am pornit imediat spre toaletă.

Persecutorii mei se ridicau de pe scaune. O privire rapidă peste umăr mi-a dezvăluit o imagine dintr-un film de groază prost, cu zombi care se împiedicau unii de alții pe culoarul din spatele meu.

Cu un ultim avânt, m-am îndreptat spre uşa din spatele semnului plictisitor „Liber” şi, aruncându-mă prin ea, am tras-o în urma mea şi am lovit puternic zăvorul pentru a o bloca.

În sfârşit, reuşisem să ajung într-un loc sigur. M-am uitat în oglindă. Eram un dezastru – machiajul întins, rujul şi el. M-am uitat în jur la dulapul de plastic înghesuit, cu vasul său din metal dur, vasul de toaletă, balustradele şi coşul de gunoi. Un fel de sanctuar. Dar pentru cât timp? Cât de rezistentă era încuietoarea? Nu era suficient de puternică pentru a rezista împingerilor de umăr ale unui singur om, darămite ale unui întreg grup. Oare chiar urmau să dărâme uşa şi apoi să se lanseze într-un viol în grup, ca o altă versiune a clubului Mile High?

Ar fi dificil să faci sex consensual într-un spațiu atât de limitat, dar să fii violată – şi nu doar o dată, ci de mai multe ori – ar fi spectaculos de josnic, o degradare care îți schimbă viața.

Ce puteam face pentru a mă apăra? Nu aveam nimic. Nu apucasem să-mi iau geanta. Nu că aş fi avut ceva în ea care

să mă ajute. Chiar şi micuța mea foarfecă de unghii fusese predată la check-in.

S-a auzit un zăngănit, în timp ce testau rezistența încuietorii. Acesta a fost urmat de zgomotul surd al unui umăr care lovea uşa.

Începuse asediul.

*

Loviturile au continuat. Cu greutatea lor combinată, nu le-ar fi luat mult să dărâme uşa. Puteam auzi mormăieli, înjurături, câte un strigăt de nerăbdare, probabil din spatele cozii. Bărbații cred întotdeauna că sunt mai buni decât alți bărbați, chiar şi la nivelul de a dărâma uşa unei toalete.

Şi apoi s-a auzit un alt strigăt. A sunat ca o poruncă, dar nu am putut înțelege cuvintele. Loviturile s-au oprit. S-au auzit paşi şi apoi ceea ce ar putea fi descris doar ca o bătaie politicoasă.

— Cioc, cioc, cine e aici?

Era escorta masculină. Bineînțeles.

— Haide, domnişoară. Deschide uşa, fii o fată bună. Deşi amândoi ştim că nu eşti o fată bună. Nu-i aşa? Nu eşti deloc o fată cuminte.

— Doar nu vorbeşti serios, m-am trezit răspunzând într-un oftat. Pleacă. Trimite violatorii ăia înapoi la locurile lor.

— Eşti puțin cam dură, drăguțo. Ăştia sunt cei mai mari fani ai tăi. I-ai vrăjit cu frumusețea ta, cu farmecul tău sexual. Sunt sclavii tăi.

— Ei bine, spune-le sclavilor mei să plece. Nu vreau să am de-a face cu ei.

— E prea târziu acum. Le-ai pătruns în creier, ca un vierme, ca un vierme care transformă orice gând în dorință. Tot ce pot vedea eşti tu – membrele tale, sânii tăi, picioarele tale care se depărtează...

— Gura, perversule! Încetează cu prostiile astea. Sunt doar nişte bărbați. E dezgustător.

Nu, nu e dezgustător. Este tragic. Şi-au pierdut minţile; le-ai capturat sufletele. Creaturile astea sunt ale tale pentru totdeauna.

— Până când ce? Până îşi vor goli toţi scrotul? E patetic şi ştii asta.

— Nu, nu ştiu. Aşteaptă o clipă, mai e cineva care vrea să discute cu tine.

A urmat o pauză, în timp ce a chemat pe cineva de la capătul cozii. A urmat o altă agitaţie de cealaltă parte a uşii. Apoi am auzit o voce cunoscută.

— Doamnă?

Era Gustavo, şoferul meu. „Cum naiba a ajuns în avion?"

— Doamnă, trebuie să mă ascultaţi.

Abia îl puteam auzi. Era în mod evident extrem de nelinişţit, ruşinat, ai putea spune.

— Îmi pare rău, doamnă. Chiar îmi pare rău. Dar nu pot face nimic.

— Şi vrei să mă şi violezi acum?

A urmat o pauză. Am auzit o altă voce – probabil a gigoloului – care îl îndemna să răspundă.

— Este exact cum a spus el. Suntem cu toţii sub vraja ta. Nu ne putem abţine. Mă simt – a făcut o pauză – devorat de dorinţă. Eşti atât de frumoasă, atât de sexy. Din momentul în care te-am văzut când te-ai apropiat de maşina mea, te-am dorit. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât să te am. Când m-ai abandonat în junglă şi ai plecat cu acel bătrân nenorocit pe motocicletă, m-am umplut de furie. Nu pe tine, ci pe el, pentru că ţi-ai pus braţele în jurul lui.

— Era doar un bătrân nenorocit cu o sculă ca un crenvurst nemţesc. La fel ca şi tine. La fel ca voi toţi – perverşi cu mintea murdară, conduşi de patetica voastră dorinţă sexuală.

Mintea mea s-a întors la viziunea pe care am avut-o după ce am băut Aya, când eu şi amazoana deveniserăm mari şi irezistibile pentru câinii de vânătoare cu talie slăbănoagă care schelălăiau de poftă, chiar dacă îi zdrobeam cu superputerile noastre de femeie.

Am simţit lava dispreţului clocotind în mine. Trebuie să existe ceva în cabina asta amărâtă cu care să pot sparge oglinda. Apoi m-aş fi îndopat cu cioburi de sticlă pentru a vedea dacă le-ar fi supravieţuit apetitul sexual.

Mi-am scos pantoful care îmi rămăsese şi m-am întrebat dacă tocul lui se ridica la înălţimea misiunii.

Dar, înainte de a încerca, s-a auzit o voce nouă la uşă.

Accentul era puternic, dar îmi suna familiar.

— Señorita...?

M-am prins. Era soţul femeii şaman.

— Ce faci aici? Eşti nebun? Nu vei scăpa din asta. Îţi vei petrece restul vieţii în închisoare. Ce-ar spune soţia ta?

— Nu ar fi fericită. Şi îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce fac aici. Nu ştiu cum am ajuns aici. Dar ştiu că m-ai vrăjit – şi pe mine şi pe toţi ceilalţi. Când te-am văzut cum te îndreptai spre altar, am fost cu toţii loviţi de aceeaşi dorinţă. A fost copleşitoare. A fost ca şi cum am fi fost controlaţi de o forţă străină.

— Sigur, am rânjit eu. M-ai vrut de la început. O femeie îşi poate da seama. Soţia ta şi-a dat seama. Şi când ai venit după mine în junglă, aveai un singur lucru în minte. Şi nu era siguranţa mea. Tu şi oamenii tăi. Dacă n-aş fi lăsat un pumn de bani pe trunchiul acelui copac, m-aţi fi aranjat pe loc.

Tăcere.

— Mă gândeam eu. Complet vinovat.

Am auzit ceea ce părea a fi o luptă.

Gigoloul îşi făcuse din nou loc în faţă.

— Cherie, pierzi timpul. Te joci pentru a câştiga timp. Dar nu va funcționa. Îți mai dau o şansă. Deschide uşa asta, ieşi să-ți întâmpini adepții. O zeiță trebuie să fie venerată.

Am ripostat cu furie. Mă jucam pentru a câştiga timp. Da, de ce nu?

— Câți adepți am?

— Nu mai mult de douăzeci. Douăzeci şi cinci?

— Dar nu am întâlnit douăzeci şi cinci de oameni în tot timpul petrecut în țărişoara ta de rahat.

— Nu trebuie să întâlneşti pe cineva ca să-l vrăjeşti, domnişoară. Crede-mă. O privire este de ajuns. Bătrânul căruia i-ai confiscat scuterul şi-a pierdut minții. Se tot îmbrățişează spunând: „Brațele ei erau aici, în jurul meu. Şi apoi m-a abandonat sub amenințarea armei". I-ai frânt inima.

— Mi-aş fi dorit să-i fi rupt penisul, am murmurat eu.

— Cât despre mine...

— Da, cât despre tine? Ce-i cu tine?

— E la fel. Tu m-ai fermecat. Toată noaptea m-ai avut în palma ta. Şi apoi, chiar în momentul în care...

— În momentul în care aveai de gând să încalci înțelegerea noastră şi să mă violezi...

— Nu poți să te prefaci că nu ai vrut-o.

— Am avut o înțelegere.

— Nu prevedea că, dacă nu reuşeam, aveai voie să mă împuşti.

— Ei bine, se pare că nu am făcut o treabă prea bună în privința asta, nu-i aşa?

A urmat o pauză.

Apoi o şoaptă.

— Lasă-mă să intru, domnişoară. O să mă strecor înăuntru şi o să-i ținem pe ceilalți afară. Îi voi ține afară. Şi o să rezistăm până se luminează şi se trezeşte echipajul. Te

rog, Cherie, putem face asta. Te pot salva. Poți avea încredere în mine. Sunt în agonie...

Nu pot să neg că am fost tentată. Era un om puternic. Ar fi putut ține la distanță hoarda de maniaci. Şi, în timp ce făcea asta, cu greu putea să-mi facă mie vreun rău. Dar cuvântul „încredere”... Asta a declanşat alarma. Puteam să am încredere în el? Chiar şi această întrebare dovedea că nu puteam. Încerca doar să mă linguşească pentru a mă avea primul – cât timp mai rămânea ceva din mine care să merite înainte de a fi transformată într-o jucărie sexuală stricată.

A urmat o pauză. Îmi dădea timp să mă gândesc.

Dar la ce să mă gândesc? Părea a fi veşnica alegere: tigaia sau focul?

Eram conştientă că armistițiul se subția. Se simțea un val de nemulțumire. Gigoloul şi-a reprimat-o la început, dar în cele din urmă s-a lipit cu fața de uşă şi mă ruga să îl las să intre.

— Nu-i mai pot reține mult, a spus el. Lasă-mă să intru. Pot să te salvez.

M-am uitat în oglindă. Am văzut o femeie nebună, cu ochii mari, cu maxilarul căzut de panică. Nu arăta bine. Şi nici eu. Categoric, nici eu.

Mi-am apucat pantoful de vârf şi m-am uitat din nou. Mult mai bine. Cu un ciob de sticlă înfăşurat într-un prosop de unică folosință, mă puteam lupta al naibii de bine.

Gura mi s-a încleştat într-o grimasă răutăcioasă, iar eu am balansat ciobul cu toată forța.

În mod dezamăgitor, a ricoşat. Am presupus că, probabil, au folosit sticlă securizată pentru a-i împiedica pe teroriştii nebuni să facă exact acelaşi lucru – să confecționeze o armă letală.

Am mai încercat o dată, mai mult din frustrare decât din speranță. De fapt, am lovit oglinda de mai multe ori, lăsând un tatuaj pe sticlă.

Apoi am renunțat. Eram pierdută. Eram blestemată. Aveau să dărâme uşa şi să se răzbune până când m-ar fi transformat în ceva care ar fi putut la fel de bine să fie aruncat în vasul de toaletă şi, apoi, azvârlit pe cerul larg, ca o pasăre prinsă în una dintre elicele avionului.

S-a auzit o lovitură puternică în uşă.

Şi uite aşa începe, m-am gândit, întrebându-mă dacă aş fi avut timp sau mijloacele necesare pentru a mă sinucide înainte de asalt.

Mai multe lovituri în uşă, dar păreau cumva aleatorii, necoordonate, spre deosebire de loviturile ritmice cu care începuseră. Am auzit şi strigăte, dar în mod ciudat nu strigătele aşteptate, de anticipare triumfătoare.

Oare ce se întâmpla? Se luptau, se luptau pentru poziție, care să ajungă primul la mine.

Mi-am amintit că am văzut un documentar în care masculul unui tip de albină australiană se lupta până la moarte cu rivalii săi pentru a se împerechea cu o femelă. Erau câte o duzină de masculi pentru fiecare femelă, iar aceştia se aruncaseră într-o luptă corp la corp, o frenezie ucigaşă, lăsând un câmp de luptă plin de victime şi muribunzi. Singura problemă era că, în această goană pentru împerechere, aproape întotdeauna şi femela sfârşea prin a fi ucisă.

Foarte aproape de podea, s-a auzit o pocnitură imensă, care nu putea fi produsă decât de un cap. Mi-am permis un mic strop de speranță, imaginându-mi o grămadă de cadavre care se adunau lângă uşă.

Unul dintre ei a apucat mânerul şi am putut vedea că se învârtea cu înverşunare. Dar apoi s-a oprit. S-a auzit un geamăt şi ceea ce părea a fi o mână care aluneca pe uşă, până la podea.

Am văzut o dâră de sânge strecurându-se pe sub uşă.

Avionul a făcut un salt brusc, iar eu am fost aruncată spre oglindă. Am reuşit să ridic mâna la timp şi m-am agăţat de robinet. Din cauza întregii drame, am uitat că eram blocaţi într-un avion la aproape 2 km deasupra oceanului. Zburasem atât de lin pentru atât de mult timp, dar acum o porţie serioasă de turbulenţe zguduia avionul de parcă ar fi fost King Kong.

În mod normal, turbulenţele mă îngrozesc, dar acum, în timp ce mă desprindeam de oglindă şi mă prindeam de balustrada de pe perete, am început să simt că ar putea contribui la eliberarea mea.

Cu siguranţă ar fi trezit echipajul din hibernare.

În timp ce stăteam în picioare, încercând să mă calmez, am observat că o urmă de umezeală se infiltra în dresurile mele. Am privit în jos. Era o pată de sânge, acolo unde fuseseră tălpile mele. Sângele unei alte persoane pe pielea mea mi-a provocat greaţă. Trebuia să scap de el, aşa că mi-am dat jos dresurile şi le-am aruncat în coşul de gunoi. Apoi am aruncat prosoape de hârtie pe jos, ca să nu calc din nou în sânge, înainte de a ridica mai întâi un picior, apoi pe celălalt în chiuvetă, pentru a le spăla.

După aceea m-am aşezat pe toaletă, îmbrăţişându-mă pentru a încerca să mă opresc din tremurat şi întrebându-mă ce să fac.

O altă turbulenţă m-a făcut să-mi dau seama că nu puteam rămâne unde eram. Nu ar fi durat prea mult până când aş fi îngenuncheat deasupra vasului, cu o stare cumplită de greaţă.

Dar, oare, ce se întâmpla în cabină? Tot ceea ce puteam auzi era bâzâitul intens al avionului, care înainta în noapte. M-am ridicat şi am aruncat mai multe prosoape de hârtie pe podea.

Apoi mi-am luat pantoful – cel mai apropiat lucru pe care îl aveam, ca armă – şi l-am ţinut în mâna dreaptă, în

timp ce cu stânga am întins mâna spre zăvor. Am ezitat o clipă, apoi l-am deplasat într-o parte, înainte de a întredeschide uşa, anticipând o mână puternică de bărbat care să o deschidă larg şi să-mi prindă braţul.

Dar nu era nimeni acolo. În schimb, când am deschis uşa şi am tras cu ochiul afară, am văzut şi mai mult sânge, împrăştiat pe podea în faţa mea. Dacă intenţionam să trec pe acolo, ar fi trebuit să pregătesc mult mai multe şerveţele.

Am aruncat o privire mai departe şi mi-am dus mâna la gură.

Pantofi. Pantofi bărbăteşti atârnaţi de câte un crac al pantalonilor. Asta am văzut, o mulţime de pantofi care blocau intrarea pe culoarul din dreapta mea. Picioarele şi braţele aruncate la întâmplare dădeau impresia unor cadavre căzute dintr-o paraşută.

Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Chiar se omorâseră între ei, ca albinele? Dar dacă ăsta era cazul, unde era supravieţuitorul triumfător care aştepta să mă revendice ca pe un premiu?

Întrebările erau la locul lor, dar nu mă puteam concentra din cauza sângelui. M-am uitat la picioarele mele goale şi m-am ascuns înapoi, în toaletă, pentru a smulge ultimele şerveţele.

Le-am aranjat ca pe nişte trepte, construind o cărare fragilă şi neconvingătoare în faţa mea.

Culoarul era sufocat de trupuri, unele întinse pe scaune, altele într-o parodie de îmbrăţişare umană. Unii îşi pierduseră măştile de carnaval, iar eu, în lumina slabă, puteam vedea grimasele morbide.

Abia îndrăzneam să mă uit, dar capetele se clătinau ca ale unor găini expuse într-o piaţă ambulantă. Aveau gâtul rupt. Dar ce putere ar fi putut rupe gâtul a douăzeci şi cinci de bărbaţi puternici, chiar dacă erau hipnotizaţi de o dorinţă desfrânată?

O mişcare mi-a atras atenţia. Am ridicat privirea.

La capătul îndepărtat al tunelului întunecat al cabinei am văzut o siluetă. Să fi fost oare Regele Albină, aşteptându-mă să vin şi să-i satisfac nevoile?

Aproape că am făcut cale întoarsă, dar toaleta nu-mi oferea niciun refugiu împotriva unei asemenea forţe care reuşise să adune atâtea trupuri îngrămădite din faţa mea.

Se întrezărea o figură uriaşă, înaltă, cu umeri laţi, cu braţe masive care se întindeau spre spătarele scaunelor, în timp ce se apropia, având capul îndreptat în jos, aşa că nu îi puteam distinge trăsăturile.

Apoi, capul s-a ridicat.

— Bună, străino. De ce ţi-a luat atât de mult timp să ieşi de acolo, drăguţo? Aşteptai semnalul „Liber”?

— Dumnezeule, tu ai făcut toate astea?

Am arătat cu mâna spre covorul morţii.

— Mai bine decât să moară făcând pe ei! Un râs tăios. Strălucirea zidului de dinţi. Haide, soră-mea, ajută-mă să scap de nenorociţii ăştia.

A ridicat cel mai apropiat cadavru şi l-a trântit pe un scaun, apoi l-a apucat pe următorul.

Eram paralizată. Amazoana, întâlnită ultima dată în viziunea mea Aya, masacrând animalele însetate de sex.

Forţa şi proporţiile ei nu scăzuseră. A mai aruncat doi neputincioşi pe scaune şi a avansat spre următorul.

Ultima dată aveam şi eu puterea şi dimensiunile ei gigantice. Eram şi eu o maşină de ucis feminină.

Dar acum nu puteam decât să privesc, slăbită şi dezorientată. Mă simţeam ca o păpuşă din cârpe.

Amazoana s-a aplecat brusc şi apoi a strigat: „Pantof!”.

Am surprins un proiectil care venea spre mine, pe culoar, şi am reuşit doar să-mi apăr faţa cu o mână.

Pantoful a ricoşat pe podea, iar eu am îngenuncheat pentru a-l ridica şi a mi-l pune în picior, împreună cu cel pe care îl aveam deja în mână.

Până am apucat să o fac, ea era deja acolo, dominându-mă, privindu-mă de sus şi aruncându-mi acel zâmbet de soră.

— Oh, draga mea, a clătinat din cap. Uite ce ți-au făcut!

„Uite ce le-ai făcut tu”, m-am gândit eu.

Mi-a citit gândurile.

— Crezi că nu trebuia să o fac? Nu puteam să-i las să te aibă, nu-i aşa?'.

Şi-a împreunat buzele: „Nu, nu, nu, nu, aşa cum cânta odată, cu mare forță, una dintre legendele noastre dragi”.

Apoi s-a întins şi şi-a aruncat brațele în jurul meu. M-a ridicat ca pe un copil şi m-a dus înapoi la locul meu.

— Poftim, scumpo. Ştiu de ce ai nevoie. Aranjează-te puțin, până mă duc eu să-l aduc. Uite-ți geanta!

A dispărut după perdea, în timp ce eu mi-am deschis geanta, şi m-am apucat de masiva lucrare de recondiționare.

*

Abia ce-mi aplicam ultimele retuşuri la sprâncene, când perdeaua s-a dat la o parte, iar salvatoarea mea a apărut deasupra mea, cu tava în mână.

S-a strecurat pe scaunul de lângă mine, iar coapsa ei, ca un trunchi, mi-o presa pe a mea.

— Asta ar trebui să-şi facă treaba.

Am luat paharul pe jumătate plin cu gheață şi care mirosea a Jack Daniel's.

Am simțit cum focul rece mi se răsuceşte pe gât şi am scos un mulțumesc oftat.

— Mai sunt destule de unde a venit ăsta. Spuse ea cu un râs gutural.

Am mai luat o înghițitură. Poate că alcoolul reuşea să-mi dezlege limba. Aveam atâtea întrebări.

Şi-a sprijinit mâna uriaşă pe piciorul meu.

— Nu te grăbi. Nu-ți face griji. Îți voi spune tot ce vrei să ştii. Credeai că Aya doar se joacă un pic cu mintea ta. Şi aşa a fost. Dar asta nu înseamnă că tot ceea ce ai văzut, simțit şi făcut a fost o iluzie. În niciun caz. Îți amplifică puterea minții pentru a putea accesa o realitate diferită. Cea pe care o conduc eu.

Am ridicat privirea spre ochii ei mari.

— Da, de-a lungul istoriei omenirii, credința a existat, suspiciunea a existat, speranța a existat. Vrăjitoare, şamani, femei înțelepte, rostind diferite vrăji, născocind diferite poțiuni, băgând oamenii în transă, predicând diferite rugăciuni şi laude, diferite credințe, dar toate cu un singur element comun – slăvind-o pe Ea, Zeița, Creatoarea de viață, Amazoana – pe mine – pe Noi!

Ochii ei străluceau.

Simțeam că tot corpul meu se aprinde, arzând umilința.

— Împreună, Noi suntem de neînvins, puterile noastre sunt nelimitate. Motiv pentru care, desigur, am fost întotdeauna opuse Lui şi asuprite de El, Stăpânul, Regele, Preotul, cel care arde vrăjitoarele pe rug, Torționarul, Tutorele, Tatăl, Soțul – hotărât să ne zdrobească şi să ne controleze prin orice mijloace pe care le poate găsi – religie, căsătorie, sclavie, sex. „Omenirea – istoria” – Povestea lui.

A zâmbit, dar nu era un zâmbet prietenos. Am simțit cum mă strânge de mână.

— Orice poveste are un sfârşit, a continuat ea, cu o voce mai gravă. Iar povestea lui a ajuns cu siguranță la capitolul final. Robia a fost prea lungă, prea crudă. Ce-i prea mult strică. Ai văzut cum arată, cum se simte sfârşitul acestei robii.

Şi-a îndreptat brațul drept în spate, în timp ce privea cadavrele cu gâtul frânt îngrămădite în spatele nostru.

— Aşa că acum s-a întors pentru a mă privi în ochi, te invit să te alături iar Nouă şi să te bucuri de întreaga putere a ființei tale, a sufletului tău, a destinului tău. Vrei să faci asta? Ştiu că eşti suficient de puternică. Aminteşte-ți cum a fost ultima dată.

Cum aş putea să uit cea mai intensă experiență din viața mea? Încă puteam simți senzația de plăcere care mi-a trecut prin vene în timp ce mă alăturam distrugerii.

Dar asta a fost atunci când eram înconjurată de animalele alea însetate de sex. A fost uşor. Cum rămâne cu toți morții din spatele meu? Poate că erau odrasle ale diavolului, dar oare doar asta erau? Nişte obsedați de sex care voiau să mă violeze?

— Uite, asta te va ajuta!

Şi Amazoana s-a aplecat cu o fiolă de culoare închisă în mână, pe care a scuturat-o în paharul meu gol.

— Bea tot. Ştii că vrei. Şi, crede-mă, trebuie să o bei!

Ştiam deja ce era. Nu aveam nici cea mai mică îndoială. Deja puteam simți mirosul putred al junglei care se ridica din pahar; limba mea putea anticipa gustul mizerabil, iar gâtul mi se strângea la gândul că va juca rolul canalului spre stomac, înainte de a ajunge în sânge şi de a-mi parcurge din nou corpul pentru a pune stăpânire pe creier şi pe toată ființa mea.

— Haide, draga mea.

Mâna uriaşă mi-o apropia de buze.

— Priveşte-mă în ochi.

Aşa am făcut. Ochii uriaşi, ca nişte tuneluri dintr-un univers paralel, un univers pe care îl puteam accesa cu o singură înghițitură.

— Trebuie să fii tu cea care decide, a spus ea, ținând paharul la doi centimetri de gura mea.

I l-am luat din mână, am învârtit ultimele cuburi de gheață şi l-am dat pe gât.

Referințe

[1] Piese din repertoriul formației U2 – nota traducătorului

[2] Termen folosit în România pentru Mercedes-Benz – nota traducătorului

[3] Formă de salut în limba spaniolă – „Bună ziua, domnule!” – nota traducătorului

[4] Formă de salut în limba spaniolă – „La revedere, domnule!” – nota traducătorului

[5] Din limba spaniolă – „Aşezați-vă aici, domnişoară” – nota traducătorului

[6] Din limba spaniolă – „Aici, vă rog” – nota traducătorului

[7] Din limba spaniolă – „Noroc!” – nota traducătorului

[8] Din limba spaniolă – Domnişoară – nota traducătorului